



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

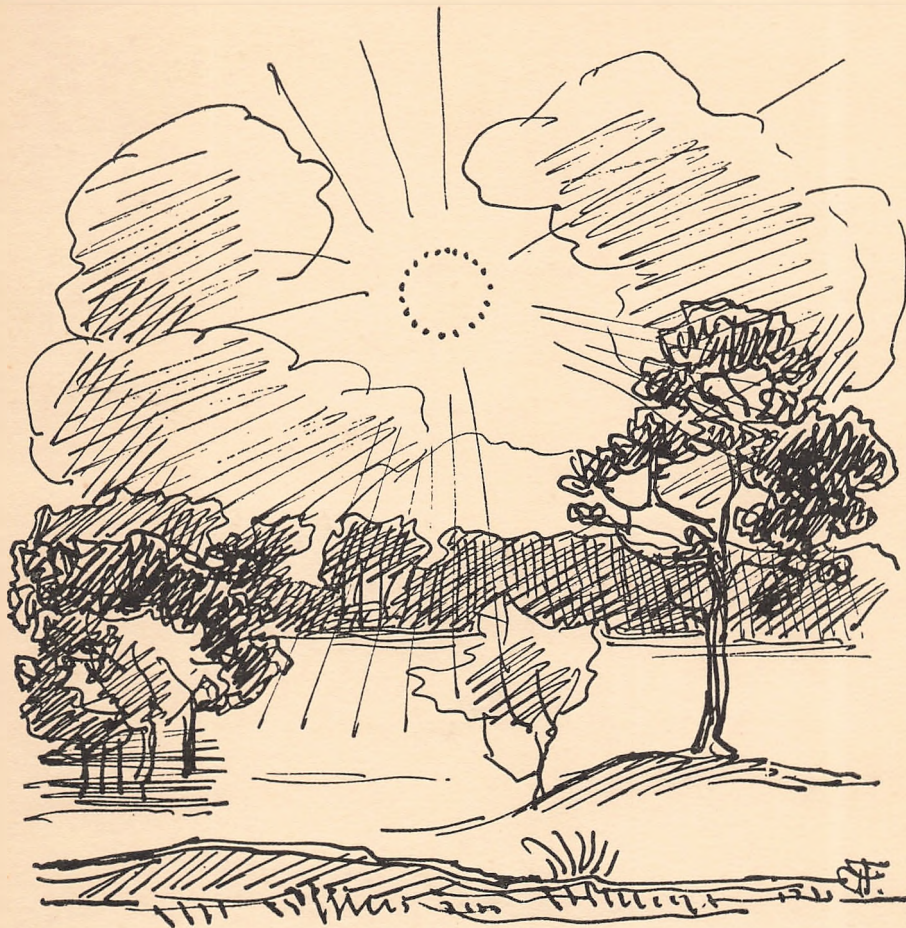
### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



*Årsskrift*

**HØNG-SAMFUNDET**

- HØNG STUDENTERKURSUS -

*1955*

ÅRSSKRIFT  
FOR  
HØNG-SAMFUNDET  
1955



## Indhold:

	Side
En ny tid? .....	3
<i>Af forstander J. H. Monrad</i>	
Tidehverv .....	8
<i>Af fru Ingeborg Munk</i>	
Tidens ungdom og samfundet .....	11
<i>Af fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk</i>	
Ud i den vide verden .....	15
<i>Brudstykker fra en vagabonds dagbog.</i>	
<i>Af Detlef Berendes</i>	
<i>Glimt fra Jugoslavien.</i>	
<i>Af cand. mag. O. Ørsnes-Christensen</i>	
Til studenterne af årgang 1931 .....	27
<i>Af ekspeditionssekretær, cand. jur. fru</i>	
<i>Dagmar Simonsen</i>	
Svend Nielsen .....	28
<i>Ved revisor Kaj Larsen</i>	
Er år er gået .....	29
<i>Af forstander J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle kammerater ...	38
<i>Ved cand. mag. Esman Eriksen</i>	
Årsberetning fra Erania .....	42
<i>Ved stud. art. Agner A. Olesen</i>	
Høng-Samfundet .....	44
<i>Ved cand. mag. Esman Eriksen</i>	
Til medlemmerne .....	46
<i>Af redaktionssekretær Hans Bagge</i>	
Medlemsliste .....	49
Meddelelser	

## En ny tid?

ENHVER AF OS ved, at de første atombomber over Japans byer nok gjorde ende på den anden verdenskrig, men fred bragte de ikke. I stedet skabtes udsigten til den altomfattende og altødelæggende ABC-krig — med atombomber — med bakterier — med kemikalier.

Rustningskapløbet har raset af sted. De to største stater er i spidsen, et stykke foran alle de andre, der efter evne og mere eller mindre af lyst søger at vinde med. Men med udsigt til i bogstaveligste forstand at sprænge sig selv synes de to førende stormagter ikke utilbøjelige til at sagtne løbet. Det gælder bare om, at de kan komme til at gøre det i samme takt.

En række begivenheder i de sidste måneder kan tages som lige så mange eksempler på, at de to modparter er ved at komme på talefod med hinanden. *Østrig* har endelig efter års forhandling og hundreder af møders forhaling fået en ordning, der sikrer dets frihed. En majsøndag fik fredstraktaten de nødvendige navnetræk under klokkeklang og endeløs jubel. Alle fire besættelseshære har nu i efteråret trukket sig tilbage og overladt det til en ny østrigsk hær af beskedent format at sikre landets alliancefri neutralitet.

I *Jugoslavien* kom Ruslands førende politikere på besøg kort efter. Den forkætrede marskal *Tito* blev taget til nåde igen efter i otte år at være blevet kaldt den sorteste forræder mod den sande kommunisme og den usleste lakaj for den amerikanske kapitalisme. Titos egen opfattelse kom frem gennem en stærk understregen af, at Jugoslavien ikke havde til hensigt at slutte sig til nogen blok, hverken den østlige eller vestlige.

*Finland* fik for sit vedkommende med hjem fra statsbesøget i Moskva Porkalahalvøen, hvis russiske befæstninger lige udenfor Helsingfors var en dødelig trusel mod hovedstaden. Og Finland fik endda lov til at træde ind i det Nordiske Råd. Prisen for venligheden antydes at skulle være Danmark og Norges udtræden af Atlantpagten, altså nordisk alliancefrihed.

Man skimter i disse eksempler en ganske bestemt linie: indrømmelser og tilbagetog fra russisk side til gengæld for neutralitet. Der taltes på et vist tidspunkt endda om et helt neutralt bælte ned gennem Europa fra Skandinavien over Tyskland til Balkan. Tanken fængede hos adskillige. Hvor tiltrækkende den end af mange grunde kan forekomme rent umiddelbart, må dens værdi dog nok måles på baggrund af såvel den aktuelle situation som den historiske erfaring, og da føler man sig ikke slet så sikker på det rigtige i tanken. Det kan kun blive til fordel for Sovjet med en række neutrale stater — uden styrke og uden sammenhold. Vestmagterne bag Rhinen og Vesttyskland neutralt — det må være en russisk ønskedrøm. Den megen tale derom var et af midlerne til i sidste øjeblik at forhindre Vesttysklands genoprustning. Og historisk viser russiske tilbud om en vis imødekommenhed sig altid at dukke op, når den anden part er ved at tage afgørende beslutninger, der er ubehagelige for Rusland.

Vestmagterne handlede i alt fald uden at lade sig standse af de russiske følere. Vest-tyskland fik så at sige fuld frihed, deriblandt retten til at opruste. Den fornødne kontrol skulle sikres ved, at landet trådte ind i Atlantpagten. Rommels gamle generalstabschef, *Hans Speidel*, stod en morgen i Paris sammen med NATOchefen, general *Gruenther*, og så den tyske forbundsrepublikks flag glide til tops foran det fælles hovedkvarter. Følgerne heraf vil på længere sigt nok være, at Tysklands deling forlænges på ubestemt tid. Vestmagterne har nu for alvor knyttet deres gamle besættelseszoner til sig, ligesom Rusland omtrent samtidig i Warschawa knyttede alle sine stater nærmere til sig gennem en østpagt, der nærmest er en parallel til NATO.

På kortere sigt blev følgen af Tysklands oprustning ikke den voldsomme protestud-ladning fra Moskva, som mange havde frygtet. Man tog der nærmest kendsgerningen til efterretning, da den først var en kendsgerning. I stedet fortsattes linien fra Østrig og Jugoslavien ved mødet i sommer i Genève mellem *Eisenhower*, *Eden*, *Faure* og *Bul-ganin*, de fire regeringschefer. Det første møde i så højt et plan i lange tider. Mødet blev en succes med hensyn til den rent personlige kontakt. Navnlig synes amerikanerens personlighed at have virket. Men man kom også hinanden nærmere i meningerne, så det ud til. Bare det, at mødet kom i stand og endte uden brud, kan ikke vurderes højt nok. Det praktiske resultat var foreløbig, at vejen åbnedes for et senere møde af uden-rigsministrene. Om man på dette nye Genève-møde kan komme ud over de propaganda-prægede taler og tilbud og ind til en virkelig løsning af det grundlæggende problem, rustningerne, vil blive prøvestenen for ægtheden af den politiske klimaændring.

At klimaet er noget lunere end før er en mærkbar kendsgerning. Årsagerne dertil er flere. FN betyder desværre ikke meget i denne forbindelse, men er sin magtesløshed til trods dog stadig stedet, hvor parterne nogle gange årligt mødes. Og alene dette er af en vis værdi. Aldeles afgørende for den ændring, man bemærker, er imidlertid udvik-lingen indenfor det militær-tekniske område. Eisenhower har i en tale givet udtryk for den ved at sige, at udviklingen i løbet af de 40 år, jeg har været officer, er større end i de 1800 år fra Cæsar til Napoleon — og da opfandt man ellers som bekendt krudtet! Det afgørende år er 1953. Fra 1945 til 49 var amerikanerne ene om atomvåbnet. I 49 fik også russerne det, men i 53 fik begge magter omtrent samtidigt en brugbar *brint-bombe*. Vendepunktet kom dermed, idet det gik op for fysikerne, generalerne og politi-kerne, hvad dette betyd — og nu er man i færd med at drage de praktiske politiske følger deraf og gøre det klart for os andre, at brintbomben betyder et hidtil ukendt for-spring for angrebsvåbnene overfor forsvarsvåbnene, og at brintvåbnet truer *alle* lande. Manøvrer i Europa og Amerika har tydeligt vist, at man ikke vil kunne forhindre brint-bomber i at blive kastet.

En brintbombs sprængkraft er ufattelig stor. Over hele Tyskland blev der under krigen kastet 1,300,00 tons sprængstof. Den førstfremstillede brintbombe er 3—4 gange stærkere — i en eneste sprængning. I praksis er der lavet bomber, der er 3—4 gange stærkere endnu, og på papiret er det muligt at lave bomber en halv snes gange stærkere end de første. Endvidere ved man, at det er lettere, hurtigere og billigere at fremstille een brintbombe end de 400 atombomber, den gør det ud for. Hertil kom-mer, at nu, efter at brintbomben først er opfundet, får også mindre magter en chance for at skaffe sig den. Der behøves ikke en Niels Bohrs kapacitet for at fabrikere den, og de kostbare forsøg er gjort af andre. Også dette, at mindre magter har muligheder

for de nyeste våben er med til at ændre situationen. Den tidligere franske krigsminister, *Jules Moch*, fremfører ovenstående bemærkninger i sine kommentarer til de amerikanske forsøgsberetninger.

Det var *Churchill*, der i en af sine sidste store taler i Parlamentet gjorde opmærksom på, hvad hele denne udvikling betød for magtbalancen: „Sålænge der endnu kun fandtes atombomber, var England med sine byer og industricentrer sammentrængt på et snævert område verdens mest sårbare land. Men nu, i brintbombens tidsalder, er Rusland ligeså sårbart, som England var det før.“ Man kunne i stedet for England sætte et hvilket som helst andet vesteuropæisk lands navn. Men den store ændring i situationen er altså den, at Rusland ikke længere som i alle tidligere krige kan dække sig gennem landets uhyre store udstrækning. Nu er Sovjet ligeså sårbart som de andre lande. Det er hovedforklaringen på, at det er blevet lettere at tale med.

Andre årsager af anden art spiller dog også deres rolle i sammenhængen. Man kan her fæste sig ved personerne på hver side. I Rusland er det ikke længere een selvhersker, der har magten, men en kreds af mænd, hvilket åbenbart giver en mere smidig politik. Og i Amerika er Eisenhower i sin periodes tredje år, der erfaringsmæssigt er en præsidents bedste. Nu kender han embedet og har ikke valg i den allernærmeste fremtid. Og, hvad der betyder mindst ligeså meget: som Roosevelt i sin tid har også den republikanske Eisenhower det andet parti bag sig, i dette tilfælde Demokraterne. Det giver ham en særlig styrke. Desto mere skæbnesvanger er derfor hans sygdom, der betyder en alvorlig svækkelse af Vestens side.

Økonomiske forhold spiller også med ind. Danmark er i og for sig et ret typisk eksempel på den vestlige side. Det store flertal er klar over, at skal stillingen overfor kommunismen stabiliseres, må der et dobbelt forsvar til: de sociale reformer må føres videre på den indre front, og det ydre militære forsvar må opbygges. Men det kniber at få råd til begge dele. Alderdomshjem eller kaserner. Man vil derfor gerne slække på de militære krav, når og hvis den storpolitiske situation tillader det.

I Rusland har man samme problemer. Der synes i denne tid at være krise i landbruget, og det ville passe godt at overflytte arbejdskraften fra militæret til nye storlandbrug. Det afgørende på det økonomiske område ligger imidlertid nok på et andet punkt. Det spørgsmål kan nemlig stilles, om det nye styre i Sovjet stadig følger den rettroende linie fra *Marx* og *Lenin*. Disse lærefædre mente jo, at det kapitalistiske samfund, for at undgå en indefra opløsende krise, med en økonomisk lovs nødvendighed måtte arbejde på en krig. Men erkender deres efterfølgere nu, at den moderne kapitalistiske stat har ændret karakter ved at blive en velfærdsstat, der forhindrer skabelsen af et proletariat, og at denne stat gennem indgreb til en vis grad kan undgå kriser og dermed krige? I denne forbindelse synes Tito at kunne spille en afgørende rolle. Han er troende kommunist selv, men har på den anden side haft rig lejlighed til at lære forholdene at kende i Vestens lande. Noget tyder på, menes det, at Tito under russernes besøg har gjort dem klart, at den moderne vestlige velfærdsstat ikke er interesseret i krig, og at den heller ikke nødvendigvis driver mod en krig. Dette skulle være det vigtigste resultat af besøget hos Jugoslaviens kommunistiske hersker, at de russiske gæster skulle have erkendt denne udvikling.

Brintbomben, ændrede personforhold og andet økonomisk-politisk synspunkt — her

ligger i alt fald de reelle muligheder for en ny almindelig indstilling i forholdet mellem Øst og Vest. Ingen venter en brat ændring, men der er dog grund til at pege på, at man i det afgørende praktiske spørgsmål i det sidste års tid har nærmet synspunkterne til hinanden. Man er blevet enig om at indskrænke antallet af tropper under våben og har til dels gjort det. Det er ganske vist også uden større risiko, da massehærene vil aftage i betydning i samme takt, som de moderne våben vil tage til. Man har også i det vanskeligste spørgsmål om rustningerne, kontrollen, nærmet sig hinanden, selvom der er nok at være uenig om med hensyn til det praktiske ved en sådan kontrol: hvornår skal man begynde, hvor skal kontrollørerne placeres, og hvor megen myndighed skal de have. Det gælder først og fremmest om at gardere sig mod overraskende angreb. Man kan vist samle vanskelighederne ved at sige, at hvis man for alvor ville nå til en brugbar løsning på kontrolvanskelighederne, kunne man også skimte, på hvilket grundlag det skulle være: en foreløbig begyndelse med kontrol af modpartens område af Tyskland. Man udleverede derved ikke noget afgørende, men sikrede sig på een gang overfor overraskelser såvel fra tysk side som fra modpartens. Fra engelsk hold er sådanne planer i alt fald antydet.

Det var forskerne, der først kom til erkendelse af, at situationen fra 1953 var afgørende forandret. Verdens førende atomforskere mødtes til årets andet Genævemøde, og også de — mændene bag oprustningen så at sige — fik personlige kontakter og udvekslede oplysninger. Bedømmelsen af, i hvor høj grad der spilledes ærligt spil, er meget delte. På den ene side, den pessimistiske, siges, at konferencen i virkeligheden ikke var videnskabelig, men var en ren politisk affære. Forskerne havde af deres politiske barnepiger fået den ganske bestemte ordre: Vis de andre, hvad I kan, men gør jer ikke skyld i virkelige blottelser. Man havde en fornemmelse af, „at spøgelseset fra Hiroshima og Nagasaki gik igen i Folkeforbundspaladsets oplyste korridorer.“ Til de mere optimistiske hører åbenbart, i modsætning til tidligere, vores egen storforsker, *Niels Bohr*. Fra den side hævder man, at netop udsigten til den absolutte ødelæggelse banede vejen for afspændingen, fordi krigen omsider afsløredes som noget fuldstændig meningsløst for politikerne. Videnskaben frygter, hvad dens egen viden skaber af ondt. „Vi har tvunget statsmændene til at glemme deres stridigheder.“

Niels Bohr giver udtryk for, at han mener, at krigsfaren er forbi. „Menneskeheden må glæde sig over, at den netop nu har fået en ny og udtømmelig kraftkilde på et tidspunkt, da de svindende forråd af kul og olie varslede standsning af den industrielle udvikling på grund af energimangel.“ I dag er fysikerne nået til den erkendelse, at to fænomener i naturens verden, der for vor iagttagelse er tilsyneladende uforenelige, alligevel godt kan eksistere som rigtige hver for sig under deres bestemte forhold. Det er fysikernes håb, at politikerne vil nå til samme erkendelse på deres plan. Hvor fysikerne taler om komplementaritet, taler politikerne om sameksistens.

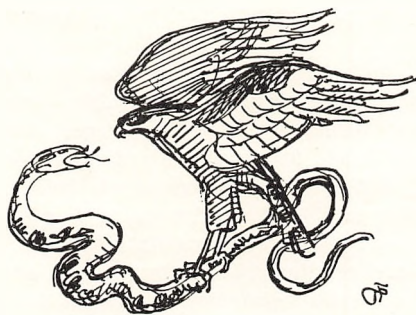
Nu er politikerne nok ikke så hurtige i vendingen som fysikerne. De har så mange hensyn at tage. Selvom ingen mere venter storkrig, vil der være nok af problemer, der kan få blod til at flyde. Afviklingen af kolonistyret for eksempel. England og Holland har forstæet tidens tegn og er i det store og hele sluppet vel bort fra deres gamle besiddelser. Men i Frankrig stritter stærke kræfter mod det, der dog til sidst er uundgåeligt. Hvor man i tide gjorde fornuftige indrømmelser, som i Tunis, går det nogenlunde.



Men i Marokko vidner afbrændte landsbyer og stinkende ligdynger om, hvor svært det er at unde hinanden ret til at eksistere. Mellemøsten med dets sydende spænding mellem arabiske sovjetstøttede stater og Israel, der kun får lunken vestmagtshjælp, er i det hele taget et af de politisk varmeste områder i denne tid. En anden gruppe uløste spørgsmål samler sig om *Maos* kommunistiske Kina: dets forhold til FN, til Korea, til Formosa, til Indokina. Men bedres forholdet mellem Rusland og Amerika virkelig, kommer der vel en antagelig løsning på de andre spørgsmål — for baggrunden er den samme: brintbomber, personforhold og økonomiske krav til indre reformer.

Det politiske klima, som Hiroshimabomben var det første frygtelige udslag af, ser trods alt ud til at mildnes. Som Frankrigs styrtede statsminister, men kommende statsmand, *Mendès-France* har udtrykt det om Genève-atommødet: „Nuvel, man har ikke fortalt hinanden alt..., men der er gjort et fremskridt i retning af en gensidig udveksling af informationer... Og offentlighed, hvor ufuldkommen den end må være, er i dag det vigtigste middel mod (den krigsvoldende) mistænksomhed.“ Og videre: „Afspændingen er den lykkeligste begivenhed i en årrække, blandt dem vi har ønsket at opleve. Men — denne begivenhed er ikke i sig selv tilstrækkelig. Ånden fra Genève åbner kun muligheder for noget andet... Det uundværlige forspil, ændringen af det psykologiske billede, en højtidelig opgivelse af mistillidens politik, alt det er lykkeligt overstået. Nu til arbejdet!“ Man må håbe, at afspændingen vedvarer. Eisenhower har bedømt den til at udløse sig i en fortsat række konferencer en generation igennem. Men selvom der indtil videre ikke skulle komme ret mange håndgribelige resultater ud af dem, så er dog hver konference, hvor man ikke åbenlyst har brudt med hinanden, ligeså mange skridt bort fra den kolde krig.

J. H. MONRAD



# Tidehverv

Vi har haft den glæde at modtage følgende fra fru Ingeborg Munk:

*KÆRE GAMLE ELEVER OG UNGE MED plus alle, der er knyttede til gymnasiet i Høng.*

*Også i år får jeg lov til at sende en hilsen og skrive lidt til årsskriftet. Det gør jeg med glæde i håb om, at det også vil glæde læserne. Jeg har jo levet 23 år i eet århundrede og 55 i det følgende, til vi nu skriver 1955, og der har i disse år fundet en masse omvæltninger sted, flest dog siden 1910. Vi kan kalde dem tidehverv, skønt det er navnet på en åndelig rørelse, men det er andre rørelser, jeg tænker på.*

*Jeg tænker for eksempel på modens områder. Vi småpiger fik gerne lange kjoler på til konfirmationen. Vi var stolte af det, men også generede, for det var jo uvant, og det var upraktisk, for den gang var vi konfirmander ikke så store, som man ser dem nu, men „tidehvervet“, der kun gik til knæene, var alligevel et stort spring, som jeg kun har gjort halvvejs med, siden er det jo gået op og ned med længden. Så kom da også den moderne dans, som vi, der har danset hopsa, polka, galop og vals med liv og lyst, slet ikke syntes om. Vi syntes, livsglæden manglede. Nu kan jeg godt se fordelene ved den ny måde at danse på, men der er også sket forbedringer af dansen, siden den først viste sig på brædderne.*

*Heller ikke dør har jeg gjort „tidehvervet“ med, hvad jeg i grunden er ked af, da jeg så måske kunne have danset noget længere. Den sidste gang var til vort sølvbryllup 1927. Ja, så er der jo også de lange bukser til damerne, som bliver brugt helt op til min alder, dog med mere mådehold for de ældres vedkommende. Da de første gang viste sig i Høng på gymnasiet, måtte vi bede vedkommende holde sig inden døre i den påklædning. „Buksepigene“ blev hun kaldt; sådan går det, når man vil være pioner for moden ude på landet. Jeg kan godt se det praktiske i moden, om jeg end må sætte et spørgsmålstegn ved det klædelige. Moden er en streng herre, som det ikke er let at stritte imod. Der blev gjort en indsats fra højskolens side for at dæmme op mod dens uvæsen — tuurnure, pandehår, korsetindsnøring med mere, så en mere enkelt og naturlig facon på klædedragten blev foreslået og bragt til udførelse. Iøvrigt var den kreds, der sluttede sig om højskolerne, ikke just modejagere.*

*Det var den gang, kvindegymnastikken holdt sit indtog fra Sverige, den blev for resten også kaldt ukvindelig fra visse sider. Ja, sådan kan smagen forandre sig — heldigvis eller uheldigvis. Nu synes jeg, der er mange smukke faconer på klædedragten, når man vil se bort fra de meget nedskårede selskabsdragter, hvor der er en overflod af stof*

i nederdelen og så godt som intet i livet. På anden måde er der jo også sket store forandringer i samfundslivet, når vi tænker på det maskinmæssiges indgreb overalt, og det er både ude og inde en stor berigelse, som jeg især har stor fordel af, telefon, radio, bil, lyntog o. s. v., men hvor bliver poesien af.

Tidligere så vi manden i gården gå i marken med sin sædekurv og strø sæden ud, så den kom, hvor den skulle. Det så smukt ud, og digterne fik stof til at give deres følelser udtryk: „En bonde med sin sædekurv, det er for mig et højtidsyn“, skrev *A a k j æ r*, og *C h r. R i c h a r d t* skrev sangen „Flyv ud mit korn i mulde, lig lunt i storm og kulde ved jordens moderbryst“. For ham bliver såningen et billede på Vorherres arbejde med at få sine korn sået i menneskets bryst. Plovmanden med de dampende heste fulgt af måger og krager eksisterer vel endnu da, men helt uden poesi er traktoren, der kravler om på markerne. Nyttig er den, det må siges, og de unge er betaget af denne forekomst, vi må håbe, de så kan finde poesien på andre områder. Tidligere så vi høstfolkene på markerne med de blinkende leer og kvinderne med de hvide ærmer og forklæder. Trods det hårde arbejde var humøret højt, og det regnede med vittigheder; det kunne nok virke smittende på poesiens udøvere. Høstmaskinen kunne også være malerisk, og jeg tror, det er *R ø r d a m*, der har skrevet et smukt digt „Høstmaskinen drejer sine vinger“. Det værste er, at de dejlige markblomster valmuer, klinte, margueritter og kornblomster er dødsdomte. *O e h l e n s c h l ä g e r* skriver i et digt om kornblomsterne: „Velkommen atter igen i år på lunen jord, hvor lifligt I op i den unge vår blandt kornet gror. Som stjerner I blinke blåt og rødt blandt gule lyn. Oh, hvor fortryller mig barnligt sødt jert sommersyn“, og *Richardt* giver i sin sang Når egne knoppes et lille glimt af kornblomsten, der skjuler sin blå lille kyse bag gitter af strå. *D r a c h m a n n* skriver i sangen Se, det summer af sol over engen: „Hver en grøft bliver blomstrende skove langs den kornrige, bølgende vang“. Nu må vi heller ikke have grøfterne i fred mere. Væk med alt det ukrudt. Vi må finde os i det.

Da jeg kom i skole, havde Danmark 2 millioner mennesker at give føden, nu er vi i nærheden af 5 millioner, og vi skal alle have det daglige brød. Det får vi også, endda rigeligere og bedre fordelt end før.

De digtere, vi kender fra nutiden, kan skrive, det må indrømmes, men måske er det til tider en noget tåget og sløret tale, som ikke er så let at gå til som romantikens digteres. Åndslivet må ikke stå uden udøvere og modtagere, skal samfundet have det bedst mulige gavn deraf, der må vi alle være med.

— Nu står vi overfor et nyt stort „tidehverv“ af en meget alvorlig karakter, „atomkraften“. Det er et tilbud til menneskeheden, ubeskrivelig stort, når det så bare ikke bliver verdens største ulykke, fordi militærmagterne først og fremmest arbejder med den som et middel til at holde hinanden i ave med. Vi må håbe, at det må lykkes, til det fra alle sider bliver klart, at der må en anden fremgangsmåde til.

Et stort „tidehverv“ kommer for os alle, når vi skal forlade livet for at tage mod det helt ukendte, døden. Da er det vor store hjælp og styrke, om vi kender Jesus og har sluttet pagt med ham, som det sker i dåben. Alt det, der er stort og herligt, vil ikke blive taget fra os, men ganske blive overstrålet af det evige livs guddomskraft. Mit rige er ikke af denne verden, siger Jesus. Jeg tror, det vil sige, at det bliver mere åndens liv, der vil præge tilværelsen, mens det her på jorden mest er det verdslige og overfladiske, der har magten på mange områder. Derfor må vi stræbe efter at lukke op for Guds ånd

og lade den få bostavn i os, som det sker, når vi hører Guds ord, og når vi ved nadverbordet får del i Vorherres dyrebare liv. Det, som skete julenat, da Jesus blev født til at leve livet med os mennesker, var jo det store „tidehverv“, og må vi så ikke prise den stund og glæde os over julen, som vi alle har trang til, og være barn med børnene og synge med på englesangen: *Os er i dag en frelser født, som er den Herre Kristus i Davids stad.*

*Ja, glædelig jul, allesammen.*

*Eders  
INGEBORG MUNK*

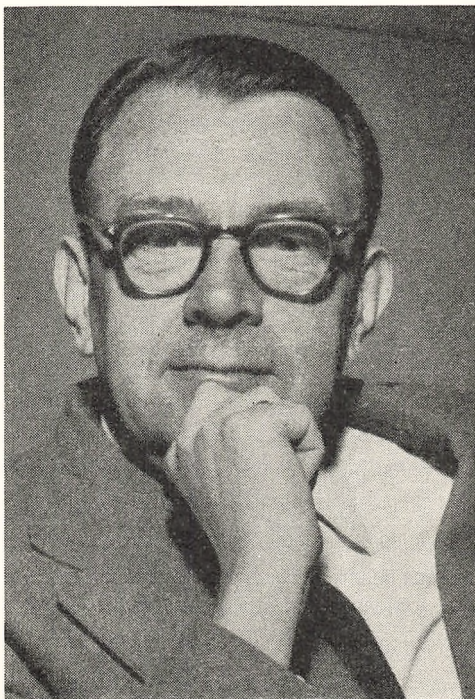


## Tidens ungdom og samfundet

Forstander Munks ældste søn, fuldmægtig, cand. polit. *Ivar Munk*, har på vor opfordring skrevet denne artikel:

DE, DER VENTEDE, at nedsættelse af valgretsaldern til 23 år ville medføre, at de unge i stort tal mødte op for at nedlægge deres stemmesedler i valgurnen, er blevet godt skuffede. Ungdommen har rent ud sagt ikke tilkendegivet større interesse for politik, hverken for de store ideologier, der kunne henrive 1930'ernes ungdom til begejstring, eller for den mere jævne, praktiske politik i folketing eller kommunale råd. For at fuldende denne dystre skildring skal blot tilføjes, at tilslutningen til de politiske ungdomsforeninger har været ringe i hvert fald i hovedstaden.

Med disse linier er det langt fra min hensigt at fælde nogen nedsættende dom over tidens ungdom. Mit møde med denne har været opmuntrende, og jeg tror, at vore unge duer og ansvarsbevidst vil søge at klare de konkrete opgaver, der bliver stillet dem. De er måske knap så slentrende og diskuterende, som mange af os andre var i den alder. Ungdommen før første verdenskrig og de første år efter denne kunne nok hygge sig i tanken om, at det hele nok skulle gå, og at det menneskelige fremskridt nok skulle bane vej for bedre tider, hvor der herskede fred og gode økonomiske kår. De unge af i dag stiller knap så store forventninger til fremtiden og er absolut ikke overbevist om, at det hele nok skal gå. De går uden mange svinkeærinder løs på opgaverne og viser faktisk en beundringsværdig tilpasningsevne med hensyn til de vilkår, krig og krise har kunnet byde den opvoksende slægt. Ja, det er lige ved, at man savner nogle oprørere i billedet. Nogle har næret frygt for, at denne lidet politiserende ungdom skulle blive et let bytte for antidemokratiske ideologier, om der påny skulle komme krise eller krig. Efter de udtalelser, der er fremkommet fra



*Ivar Munk.*

unge i forskellige avisdiskussioner, mener jeg ikke, der skulle være overhængende fare i så henseende.

Gennem disse udtalelser har jeg fået det umiskendelige indtryk, at de unge nærer udpræget afsmag for fraser og store ord, og at deres modvilje mod de politiske partier kan skyldes en vis forklarlig ængstelse for at blive „fanget“ med hud og hår, således at deres handlemåde bliver begrænset på mange områder af et bestemt meningssæt.

De unge ved, at der venter dem en hård konkurrence, og at tiden er præget af en decideret specialiseringstendens, der påbyder udpræget koncentration om den faglige uddannelse. Af avisdiskussionerne har tegnet sig et billede af „huset på Evighedsvej“, som mange unge stiler mod. Dygtigt fagligt arbejde og et rigt hjemliv med kone og børn står som det skarpt realistiske mål. Det er de nære ting, man har for øje, og der er noget ansvarsbevidst ved samlingen om de områder, der stiller „de nærmeste krav“, og hvor det er mest sandsynligt, at ens indsats kan blive effektiv. Sikkert er denne livsnære holdning at foretrække frem for arbejde med sociale idéer, der er uden forbindelse med de nærmeste omgivelser, eller den forfløjne folkelighed, man nu og da møder, der ledsages af mindre hensyn til kone og børn. I og for sig kan jeg godt forstå, at det politiske liv ikke frembyder umiddelbar tilkøkkelse. Så vidt har tidens specialisering strakt sig, at det politiske liv, der netop er noget alment, der har bud til os alle uanset forskelligheder i profession og milieu, er blevet en grå og ufestlig affære, ofte præget af en ulidelig funktionærtone. Alt for mange politikere, selv blandt de ledende, taler som dårlige ministerielle cirkulærer, og man savner den djærve, mundrette tale, den hjertevarme og glød, der alene kan inspirere og opildne tilhørerne. Jeg har overværet mange politiske handlinger, hvor vælgerne mødte opfyldt af håbet om at være med i et fællesskab, men gik lige så ensomme, som da de kom. De politiske officials, der ledede forhandlingerne, sjokkede rundt på en rutinemæssig måde, der vel betød økonomisering med deres egne kræfter, men absolut måtte virke nedstemmende på vælgerne.

Og den politiske kamp virker ikke mindre nedstemmende. For alle politisk kyndige er det en kendt sag, at de politiske modsætninger ikke er så store, som de var forhen. Landets udenrigspolitik og de økonomiske konjunkturer stiller os overfor en række opgaver, som den ene regeringskoalition må løse på omtrent samme måde som den anden. Disse forhold skulle give mulighed for effektive foranstaltninger og hurtige og gode resultater. Men det gør de langt fra altid. Af taktiske grunde er partierne tilbøjelige til at føre deres kampagne på en helt fortidig problemstilling, der nok giver indtryk af megen kampgny, men ikke har synderlig forbindelse med øjeblikkets krav. At den akademiske ungdom ikke føler sig synderlig tiltrukket af dette spil er fuldt forståeligt.

Jamen, er det så ikke udmærket, at de unge så udpræget holder sig til de nære ting? Jo, huset på Evighedsvej er et meget godt udgangspunkt, men de nære opgaver løser man ikke uden at tage del i det almindelige borgerliv udenfor hjemmet. Kaster man aldrig blikket udenfor havehækken, overlader vi faktisk til andre at bestemme over vore økonomiske vilkår og børnenes fremtid. Ungdommen må da i allerhøjeste grad være interesseret i at øve indflydelse på samfundet for at få den bedst mulige uddannelse, arbejdsforhold, man kan trives under, og samfundsforhold, man på egne og medborgeres vegne kan være bekendt. Udviklingen herhjemme siden freden har faktisk givet ungdommen særdeles følelige impulser til at blande sig i politik. Uden her at skulle komme ind på vor udenrigspolitiske linie, som jeg finder nødvendig, må det siges, at spørgsmålet om

militær og tjenestetid stiller så store krav til ungdommen, at den er opfordret til i højeste grad at nære interesse for, hvorledes disse spørgsmål løses.

At voksne unge, der har nået den giftefærdige alder og har sparet op til hjemmet, må gå tiggergang for at få en lejlighed og i mange tilfælde må indlogere sig hos svigerforældre i dårlige loftsværelser, forekommer mig oprørende 10 år efter krigens slutning, og det er mig komplet uforståeligt, at ungdommen ikke har opløftet en tusindtallig protest mod disse uværdige forhold. Men man hører ikke noget videre fra de unge i den anledning, ja man mærker dårligt den modsætning, der dog i 1930'erne kunne gøre sig gældende mellem et partis ungdomsforeninger på den ene side og vælgerforeningerne på den anden.

Netop i disse dage er et stort spørgsmål på tapetet, der efter min mening burde mobilisere alle unge til den mest velbegrundede og virkningsfulde protest. Jeg tænker på *forslaget om folkepensionen*. Selvfølgelig ønsker man de bedst mulige kår for de gamle, men tiden er af særdeles vægtige grunde ikke inde til en for landet så enormt udgiftskrævende foranstaltning. Gennemføres forslaget, der forståeligt vækker gehør hos talstærke vælgerskarer blandt de ældre, er det højst sandsynligt, at foranstaltninger, der i langt højere grad har krav på en hurtig og effektiv løsning, må lades i stikken. Og givet er det, at folkepensionen vil øge et i forvejen utåleligt skattetryk, og at de unge, der nu træder ind i erhvervslivet, må se hen til stærkt øgede byrder.

Blever folkepensionen indført, tror jeg ikke, at den af undervisningsministeren tidligere fremførte plan om øget økonomisk hjælp til den læsende ungdom vil kunne praktiseres i nævneværdigt omfang. Samtidig har vi de store fødselsårganges uafviselige krav. Det usædvanlig store fødselstal, der var i årene 1940—50, medfører, at tallet af unge, der skal placeres i erhvervslivet, vil vokse ganske betydeligt fra nu af til henmod 1970. Denne beskæftigelsessituation vil kræve ganske anselige kapitalinvesteringer i maskiner, drejebænke, handelsskoler, tekniske skoler, højere læreanstalter o. s. v. I en tid, hvor opsparingen ikke er tilstrækkelig, kan man levende forestille sig, hvor ugørligt det vil være at løse de store årganges problem, når udgifterne til gamle skal øges samtidig. Ungdommens interesse kan med andre ord være udsat for at blive tilsidesat på skæbnesvanger måde af hensynet til de ældre vælgere. Kan ungdommen ligefrem sidde stille, mens sligt står på? Vi andre kan i hvert fald ikke og ønsker spørgsmålet om folkepension udsat til henimod 1970.

Tidens træk opfordrer i rigeligt mål de unge til at kende deres besøgestid. Men vi andre har også et ansvar og kan spørge os selv, om vi har gjort nok for at forberede de unge til at være borgere i Danmark. Bevares. Den undervisning, der har henblik på erhvervet, skal der nok blive sørget for, men den mere almene, der har henblik på samfundslivet og medmenneskene, får kun en ganske beskeden del af landets unge del i. I en tid, hvor folkeskolens forhold i så høj grad er under debat, og hvor spørgsmålet om det 8. skoleår kan sætte sindene i brand, er det værd at mærke sig, at den opdragelse til demokrati, de fleste af os sværger til, ikke engang skolemæssigt kan fuldendes i selv en udvidet barneskole.

Det ligger jo sådan, at børn ikke er indstillet på at indtage større doser af læren om samfundsforhold. De skal først have i hvert fald en anelse om de praktiske aspekter. Og det samme kan siges om dybere indtrængende undervisning i almene fag som historie og dansk. Grundtvig så meget rigtigt, at den egentlige oplysningstid måtte blive ikke

barndommen, men ungdomsalderen. Hvor ville det da være et fremskridt, om man kunne tilrettelægge vort skolevæsen således, at de unge efter at have forladt barneskolen og været ude i erhvervslivet kunne få et højskoleophold, hvor der både er medborgerkunds-kab, åndelig berigelse og tilskyndelse at hente til at engagere sig i det samfund, man er borger i. Højskolen har fra Grundtvigs til vor tid haft sine faste modstandere, der holdt på den autoriserede og faglige dannelse contra den folkelige. En materialistisk indstilling har altid stået folkehøjskolen i vejen. I dag tror jeg, at mange kan se det rigtige i højskoletanken. Der er adskillige bestræbelser i tiden, der synes at stile mod samme mål, mod interesse for mennesket i mødsætning til de ting og sager, mange specialister kun er indstillet på at tage hensyn til. Jeg kan nævne ønsket om at skabe gnidningsfri forhold på arbejdspladserne, hvor det menneskelige kommer til sin ret, hele det om-råde, der hedder arbejdspsykologi og mentalhygiejne. Lad os også medtage industriens samarbejdsudvalg, tillidsmændene og alle de bestræbelser, der udfoldes for at gøre storbedriftens arbejdere delagtige i interessen for den virksomhed, de tjener. Ja, mange har længsler, hvis rette navn, måske dem selv uafvidende, er højskole. Hos de bedste mænd i mange virksomheder mærker man en levende trang til at skabe kontakter over de snævre skillelinier, specialiseringen har opdelt vort samfund med.

Har tidens bestræbelser mod det almene eller folkelige både tilslutning og styrke, må i samme åndedræt beklages, at der er ret afgørende praktiske hindringer for at realisere den egentlige højskoletanke, således at et flertal af unge får del i den.

For de mange unge, der ikke kan afstå fra erhvervsmæssigt arbejde i de 5 måneder, et højskoleophold varer, er der dog andre muligheder omend ikke så gennemførte. Jeg tænker på de værnepligtiges civilundervisning og på aftenhøjskolen, der samler tusinder af unge. De folkelige skoletanker er lykkeligvis også sivet ind i vort øvrige skolevæsen, omend gymnasieskolen nok kunne løse sin opgave bedre, om den havde flere ildnende højskolepersonligheder som rektorer og lærere. Høng studenterkursus har jo altid ligget på den folkelige linie. Og det har sikkert sin betydning for elevernes muligheder for at fylde en plads i erhverv og samfund, at de i vigtige ungdomsår har fået en almen væk-kende uddannelse sammen med unge fra alle egne af landet i en lille by, hvor man lige uden for skolens port har både bondeland og industri.

Samling om de folkelige skoletanker vil ikke alene kunne tilskynde de unge til at engagere sig i samfundsmæssige spørgsmål. Den vil også kunne skabe et mere livfuldt politisk fællesskab, hvor ordførerne som højskolens bedste mænd lever op til at tale med den djærvhed og glød, som kærlighed til folkestyret gør naturlig. Man vil med større inderlighed kunne arbejde med den menneskelige holdning, der karakteriseres ved lige værdighed i borg og hytte. De unge vil kunne vende hjem fra skole med forhøjet lyst til deres gerning. Tidens dyrkelse af succes, som dog kun kan blive de få til del, vil i højere grad kunne afløses af en trang til at finde livsindhold ved rigtigt at leve med sine omgivelser i hjem og på arbejdsplads. Vi kender stræbere, der har blikket stift rettet fremefter og albuerne godt ud til siden, men intet er for deres nærmeste og aldrig får tid til fordybelse.

Jeg kender også nogle fra højskole hjemvendte arbejdere, der ikke har udsigt til den store karriere, men som år efter år er mødtes til studiekreds i litteratur for at lære om menneskelivet og glæde sig over dette. Mon ikke denne selvfor-glemmende holdning er den for en levende dansk kultur mest frugtbare.

IVAR MUNK



# Ud i den vide verden

## Brudstykker af en vagabonds dagbog

*Detlef Berendes* (1955) har været på tommelfingeren til Neapel i sommerferien.

JEG LIDER AF en uheldelig sygdom. Medicinerne kalder den *poreomani*. Populært sagt udarter den sig ved, at man har en brændende lidenskab for vejen, vejen med alle dens ansigter: i strålende solskin, når landskabet flimrer af varme, og man synger om kap med fuglene, i regnvejr, når alt spejler sig på asfalten, og man spiler næseborene op for at suge den friske luft til sig, og ikke mindst en måneklar nat, når det eneste, man ser, er månen med en krave af skyformationer og den blegt skinnende vej, der snor sig gennem et mørke ubegrænset af tid og rum lige til evigheden, synes man.

Poreomani er en farlig last. Har man først engang forstået vejens sprog og kommer ind i samfundets trædemølle igen, føler man sig trykket, lænket, fanget, men så snart man står ansigt til ansigt med vejen igen, er det, som om den smiler, vejtræernes grene nikker genkendende, og bladene suser: „Goddag, min ven, det er rart at se dig hjemme igen“, og man har faktisk denne umådelig dejlige, befriende følelse, som normale mennesker har, når de efter langvarigt fravær er kommet hjem igen.

En af mine studenterkammerater, *Per Dyhr*, lider af samme sygdom, og vi blev hurtigt enige om at vagabondere sammen i ferien.

Vi planede ivrigt. Resultatet er forøvrigt her!

*Målet*: så langt mod syd som muligt;

*vejen til målet*: den, tilfældighederne vil give os;

*midlet*: tommelfingeren;

*spisesteder*: de marker, hvor vindruerne, fersknerne og melonerne er bedst, eller i byen en bistro, der ser beskidt og billig nok ud;

*sovepladser*: under stjernerne i en grøftkant, på en vinmark, i en park eller en sjælden gang, når vi vil flutte os, i et vandrerhjem. (NB. Første gang, vi ville overnatte på en vinmark, smed jeg en gammel ost ud af min rygsæk. Da vi vågnede op, så vi en hel myrekoloni omkring osten. Det var, som om myrerne kriblede os over hele kroppen bare ved tanken om, at de havde fundet vore soveposer, men vi fandt ikke een. — Som lokkedue til næste gang — tænkte jeg, da jeg pakkede osten ind igen, og hvor meget folk også rynkede på næsen: „Stinkepeter“, som vi døbte den, fulgte mig hele turen.)

Jamen, når alt er gratis eller vanvittig billigt, hvordan i alverden får vi så brugt de mange penge, vi vil tjene til rejsen. Jo, når vi vil forske andre landes kultur og folke-mentalitet, vil vi ikke glemme at studere vinen og pigerne, så vi tager vores pæne tøj med og forvandler os hist og her fra to landevejsvagabonder til to gentlemen. Da vinen dernede er billigere end mælk og sodavand, får vi nok ikke brugt alle „gysserne“, men dog nogle. Jo, det hele var en fin, fin plan, og den kom også til at holde stik, pånær een ting — pengene.

*Grænsen.*

2. august.

Endelig!! Vi er startet! Jeg føler mig sørens godt tilpas. Vejen har hilst genkendende på os. Det rislede mig behagelig koldt ned ad ryggen af gensynsglæde og vanvittig spænding over, hvorhen den vil føre os. —

*Rüdesheim.*

4. august.

— Og den mener det øjensynlig godt med os, for allerede i dag kan jeg skrive fra den henrivende, lille og måske berømteste vinby i Rhinområdet. Vi kørte også nætterne



*Drosselgasse, Rüdesheim.*

igennem. Vi var endnu så langt mod nord, at markerne var kolde og duggede. Som oftest blev vi taget med af disse kæmpestore „Lastkraftwagen“, der med ligeså enorme påhængsvogne, med skærende lyskegler og brølende motorer snegler sig afsted gennem natten ad autostradaen.

„Lastkraft“-chaufførerne er et folk for sig. De har i disse biler deres egne senge, radioapparater og anden komfort, de har deres egne radioudsendelser over alle tyske stationer, ja, de har deres egne knejper, hvor de parkerer for at spise eller feje søvnigheden væk med en kop stærk kaffe, medens de fortæller hinanden om de dødsfarer, der evigt lurar på sådanne kolosser i fedtet føre, i skarpe sving, når den tætte tåge får vindspejlene til at ligne mælkeglas, eller den værste fare, når søvnigheden efter 5—6 timers nattekørsel begynder at melde sig.

Bilerne er selvfølgelig for enorme til, at man kan stoppe dem på åben vej uden at være til en masse besvær, men sludrer man lidt med dem på deres egne knejper, er det nogle guttermænd til at tage os med. Bliver man så ladet bag i lasten, kan det hændes, at man snubler over en

hel række vandringsmænd, spejdere og hjemløse fra utrolig mange forskellige lande, ja, til tider endda fra andre kontinenter. Man snakker lidt med dem på tysk, engelsk eller på finger- og grimassesprog, synger en sang, alle kender, og sover, til de næste kommer stolprende ind. Jo, der kan være en egen stemning bag i sådan en last, medens natte-landskabet glider forbi langsomt, men sikkert, kilometer efter kilometer.

De har gættet rigtigt. Selvfølgelig har vi lavet en ordentlig vinfest her i den berømte *Drosselgasse*, en lang, smal og romantisk gyde, hvor hvert eneste bindingsværkshus er en vinstue, og hvor man hele døgnet rundt får skænket den klare dråbe i dugperlende glas. Vi var inde i hver vinstue, og Bacchus var skyld i, at vi kunne nynne med på alle de vildfremmede Rhinsange og danse de endnu mere fremmedartede danse, og søde piger finder man jo overalt, ikke mindst i Rüdeseheim. Nå ja, man er der jo også kun en sjælden gang.

Linz ved den østrigsk-italienske grænse.

7. august.

Vi kom til *Bad Reichenhall* ved den tysk-østrigske grænse i går i sølende regnvejr. Vandrerhjemmet havde lukket, rødekors-barakkerne var overfyldte af stinkende menneskevrag, ja selv i de fornemme marmorhoteller sov man i telefonbokse, på billardborde og i badekar for 15—20 Mark pr. nat og var glad for, at regnen ikke stænkede ens pomadehår og laksko. Vi sjokkede modløse, med bøjet hovede, dryppende næser, sjaskvåde futter og gåsehud til nærmeste politistation, i håb om da i det mindste at få natte-logi i en gummicelle. Selvom vi gjorde os anstrengelser for at se ynkværdige ud og høste medlidenhed, viste man os døren. „Overfyldt,“ var svaret. Da vi kom ud, var det ikke mere sølende regnvejr, men — hvis det kan udtrykkes i ord — skiftevis piskende regnstyrt og hagl ført afsted af en orkanlignende storm. Vi for ind i den nærmeste port, skuttede os og gik på opdagelsesrejse. Vi fandt en lem i muren, som vi åbnede med største forsigtighed. Dyhr strøg en tændstik. I det svagt flakkende blus kunne vi kun se et lille rum fuldt af gamle papæsker. Vi så på hinanden. „Hvorfor ikke?“ så hoppede vi over i æskene og faldt i en besvimelsesagtig søvn. Ved hvert vindstød gennem sprækker, revner og huller hvirvlede noget rundt i vores „gemak“, der senere hen viste sig at være aske. Det trængte sig ind i næsebor, øregang, hår, øjenkroge og ind under neglene. Tidlig på morgenstunden vågnede jeg op med et skrig og var blind. Jeg havde nemlig fået et gammelt, ildelugtende stykke sækkelærred over hovedet. Rasende fægtede jeg med armene for at blive sækken kvit og lange ud efter den ondskabsfulde, kluleende idiot til Dyhr, da hans latteranfald bliver afbrudt af et ramaskrig. Da jeg atter havde genvundet mit syn, var han i fuld gang med at rede kartoffelskræl og æggeskaller ud af håret. „Sådan en uforskammethed!“ hvædede jeg og så opad. Jeg så en kones ansigt, helt fortrukket af skræk, i en lem højt oppe over os. „Dølle,“ hviskede Dyhr, „jeg tror, vi er landet i en nedfaldsskakt.“ „Ja, noget lignende er det i hvert fald,“ indrømmede jeg, og slukøret masede vi os ud af lemmen. Da en kone, der havde været på indkøb, så det syn, tabte hun alt, hvad hun havde i hænderne, stivnede fuldkommen, spærrede gluggerne vidt op i rædsel, åbnede munden, og ja, så skreg hun, skreg, som kun fruentimmere kan skringe, så gjaldende højt og fuld af disharmoni. Hun løb ud på gaden og brølede: „politi! politiiii!“ Lig to blege lyn forsvandt vi bag det næste hjørne, for nu stod gummicellen pludselig for os som noget, vi allermindst ønskede.

Vi var endnu ikke kommet ud af byen og havde ikke taget „tommeltotten“ i brug

endnu, da en stor turistbil med østrigsk nummerplade pludselig standser. En lille hjulbenet mand, der nærmest lignede et eneste stort smil, hoppede ud. Han havde skæg og bar alpehue og korte læderbukser. Jeg spurgte, om han havde holdt for vores skyld. „Nej,“ sagde han i ren østrigsk dialekt, „jeg ville da bare gå bag en busk „gel“.“ „Midt her i byen?“ tænkte vi, „han er da ikke helt rigtig!“

Da vi var gået et par skridt videre, råbte han midt i et latteranfald: „Hop ind, drenge! jeg er s'gu da dansker.“ Jo, de var allesammen de mest elskværdige danskere i bilen, og *Larsen* var en perle blandt rejseførere. Hans forklaringer fængslede os, så man trods motorens nymnen kunne have hørt den berømte knappenål falde på gulvet, hans slående vittigheder fik os til at ligge flade af grin, og hans små blink fik selv de to 65-årige damer til at rødme dybt. Oppe på Grossglockner skulle man spise i en restaurant. Efter at have set prislisten fjernede vi os hurtigt og ubemærket. Nu stod vi udenfor, 3798 m over havets overflade i 6 graders kulde og snefog, med tomme, knurrende maver og talte penge, medens *Larsen* uden vores viden nussede rundt med en tallerken. Med små tilmuntringer og blink i øjet samlede han så mange gysser sammen, at vi, da vi blev kaldt ind igen, foruden at betale et kæmpemåltid kunne stikke nogle schillings i lommen. Jo, *Larsen* er helt i orden. Han har et strålende humør, en stor personlighed og et endnu større hjerte. At tænke sig, at vi er rejst på 9 timer gennem Østrig uden at betale en rød reje, og alligevel har vi set mere, end vi kunne have gjort os forhåbninger om under normale omstændigheder. „Ja,“ sagde *Dyhr* stille med et lille smil, „vi mødte jo også *Larsen*.“

### *Napoli.*

16. august.

I går nat sad vi ved en benzintank på vejen mellem Rom og Napoli og ventede på, at den rette mand ville holde for at tanke. Natsværmerne (der hernede har et vingefang på 10—15 cm og de pragtfuldeste mønstre i tropiske farver) flagrede berusede af det stærke neonlys planløst omkring. Den søde tankpasser *Franciska* smilede, og de hvide tænder stod i lysende kontrast til det mørke, oljesmurte, men smukke pigeansigt. Hun hjalp os desværre alt for hurtigt afsted, idet hun overtalte en læge i en Alfa Romeo-sportsvogn til at tage os med.

Jeg lagde lige mærke til de knaldfarvede blomsterrabatter og palmetræerne i vejkan-ten, så faldt jeg overmandet af træthed i søvn.

Lægen standsede vognen med et ryk, jeg for op og så — Napoli!

Fyren havde stillet vognen lige foran et pinjetræ. Der så jeg nu det ældgamle motiv ved nat. Pinjetræets silhuet mod den blege månehimmel, byens lys omkring bugten, fjernt i baggrunden som en blå skygge det kegleformede Vesuv, og alt spejlede sig i bugten. Muskelklumpen derinde bag ribbenene stod stille et øjeblik, så bevæget var jeg. Italieneren slog ud med hånden, som om det allsammen var hans, og så sang han gamle napolitanske folkemelodier, som kun en italiener kan synge dem, medens vi rullede ned ad bjergskrænten, ad byen til.

Jeg ventede nu selvfølgelig at se en fængslende eventyrby, fuld af skønhed. Hvad jeg fandt, var noget helt andet. Fængslende var den, men ikke på grund af skønhed, nej, nærmest tværtimod, vel på grund af en for os fuldkommen fremmedartet atmosfære. Jeg har aldrig i en millionby set så megen fattigdom, så meget snavs, så mange mennesker i aftenstunden og i middagsstunden så få.



*Fra Napoli.*

Fra klokken 10—11 til klokken 4—5 er gaderne så godt som mennesketomme. Forretningernes jernskodder er trukket ned, vinduesskodderne er lukkede, alt er som uddødt. Min skygge er en lille rund plet lige under mig, og jeg er pjaskvåd af sved. En enlig barfodet italiener kommer luntende i pyjamas med sorte skægstubbe og stråhat på hovedet. Han forsvinder pludselig og lydløst ind i et tvivlsomt

udseende hus, hvorfra vammelsød og lummer grammofonmusik og mænds ophidsede stemmer, trænger sig ud på gaden. Ellers er ingen at se, ingenting at høre.

Ved 4-tiden begynder folk at strømme ud på gaden, forretningerne bliver lukket op, frisk sand bliver strøet ud på bistroernes lergulve, og nye tandrensningsspinde bliver lagt frem på bordene, og på loppetorvene begynder man at stille alt sit skrammel op. Ved 5-tiden er hele Napolis befolkning på gaden. Små skrøbelige klapstole forsvinder næsten under gamle koners enorme bagdele. Konerne diskuterer højlydt på deres klangfulde sprog, gestikulerer med de fede arme og ryger deres sorte cigaretter, piber eller sætter snustobak i næseborene. Håret er endnu fyldigt og vilttert, men snehvidt. De kulsorte øjne skinner, og huden ligner rynket, falmet pergamentpapir. — — —

Alt, hvad jeg så, var enten fattigt eller rigt. Jeg savnede middelstanden. Jeg spurgte engang en italiener, om der ikke fandtes en sådan middelstand i Napoli. „Jo,“ sagde han i bitter ironi. „De kan bare ikke se den, fordi den består af tiggere og sortbørshandlere.“ Nok er det overdrevet, men noget er der om det, når jeg tænker på, hvor ofte en laset pengeseddel daler ned i hatten på en tigger, der sidder og mumler bønner ved en kirkeindgang eller har fundet sig et andet godt sted, og også når jeg tænker på, hvor hyppigt jeg selv har købt amerikanske cigaretter ved en sortbørshandler. I en gammel folkemelodi hedder det, at Napoli er byen, hvor de blinde ser, og de lamme kan løbe. Også en sandhed, og har neapolitaneren virkelig en skavank, er han skrøbeløs, hvad fremvisning af denne angår. Jeg så f. eks. en tigger, der med en tændstik havde lukket øjet op, så man kunne se, at øjæblet manglede, og havde smøget sit ene bukseben op, så en arret, beskidt benstump kom til syne. Den viftede han sørgmodigt med, hver gang en velklædt herre gik forbi. Ja, Napoli er byen, hvor fattigdom lever ved siden af rigdom, hvor folk trods grænseløs fattigdom synger, spiller guitar, drikker sur vin og som børn ler fremtiden sorgløst i møde, byen, hvor de blinde ser, og de

lamme kan løbe, hvor gaderne er mennesketomme og stille eller overfyldte og larmende, byen som fra det fjerne, når solen som en bloddråbe falder i havet, ser fortryllende ud, selvom den er grim og beskidt.

Napoli — kontrasterens by!

Når jeg siger: „Se Napoli og dø,“ tillægger jeg ordene en helt anden betydning: „Se Napoli, før du dør, ikke fordi den er smuk, men fordi det er den interessanteste og mest fængslende by, jeg nogensinde har set.“

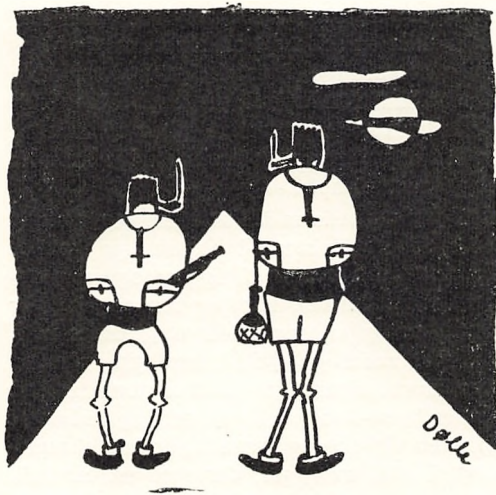
*En vinmark mellem Rom og Napoli.*

18. august.

Har du nogensinde ligget på en italiensk vinmark med øjnene rettet mod en glasklar stjernehimmel, medens *Nis Petersen* hvisker sine vagabonddigte i øret på dig, og du improviserer på en bulet mundharpé over den stemning, digtene giver dig? Cikaderne synger, makkerens blå piberøg krydrer luften sammen med duften fra vindruerne, som du kun behøver at række en hånd ud efter, når du er sulten. Makkeren siger et ord eller to. Det er ganske dagligdags, flade gloser, men her i stilheden er de så betydningsfulde, fordi der er en underklang i dem, en underklang, der siger, at han iagttager og glæder sig over de samme ting, som man selv. Og vejen den snor sig gennem vinmarkerne og vil ikke fortælle os, hvor langt og hvorhen den vil føre os i morgen.

Har du nogensinde følt luften stille og dog fuld af lyde? Følt en stemning, der på samme tid er mættet af lykke og let melankoli? Hvis ikke, så søg! Måske du slet ikke finder dette uforklarlige skønne på en italiensk vinmark, men i en svensk skov, på en hollandsk blomstermark, på en friserøs hvide strandbred eller på noget så uromantisk som en dansk roemark. Men finder du dette, da er du uheldig angrebet af den frygtelige poreomani, hvis søde gift vil sprede sig i dine tanker. Du vil altid søge tilbage til vejen, og selvom du er millionær, tror jeg, at du, når du vil gøre en rejse, af og til vil lade dollargrinet stå, tage vagabondklunset på, vandre ud ad vejen og til tider for at komme et stykke videre og gøre et nyt menneskebekendtskab vifte med „tommeltotten“. Når du så er træt, vil du lægge dig i en ren holtenseng, men ude i naturen, for kun under sådanne omstændigheder gider vejen tale sit hemmelige sprog til dig, og kun sådanne steder kan du genopleve den følelse, der gjorde dig til en syg — men også til en lykkelig.

DÖLLE



## Glimt fra Jugoslavien

Cand. mag. O. Ørnsnes-Christensen, der tre gange har været i Jugoslavien, fortæller:

„Schnellzug nach Rosenbach, Laibach, Zagreb, Belgrad.“ Stemmen i perronhøjtaleren på banegården i Villach i det sydlige Østrig annoncerer hurtigtoget fra Ostende (forbindelse fra London) til Beograd (el. Belgrad, som byen stadig kaldes i tysktalende lande); her er skiftemuligheder til Sofia, Istanbul, Saloniki og Athen. Den, som er vant til at høre en tilsvarende stemme meddele: „Persontog til Kalundborg, perron 4!“ kan ikke undgå at blive en smule berørt; det giver en fornemmelse af, at verden er større, har meget mere at byde på af spænding og oplevelser, end man til daglig fornemmer. Orientekspressen, hvilke fantasier sætter ikke dette ord i gang, hvor mange 3. klasses kriminalromaner og spionfilm har ikke hentet deres motiver her. Istanbul, billeder af minareter, fez-klædte mænd, tilslørede kvinder, intriger og politiske mord i sultanens strålende palads. Athen, Perikles' og Sokrates' by, perserkrigene, Piræus og Akropolis; alt dette og meget mere til vækker disse navne. Og samtidig; det er navne, der nævnes i en perronhøjtaler på samme måde som Kalundborg og Næstved; de gentages med en dagligdags stemme, og opremsningen slutter med den hverdagsagtige opfordring: „Bitte, einsteigen und Türen schliessen.“ Man mindes om, at alle disse steder også har en nutidig hverdag. Det er steder, hvor mennesker lever og arbejder og morer sig, der er jernbanestationer, der er daglige hurtigtogsforbindelser, perronhøjtalere annoncerer hver dag med dagligdags stemme: „Togskifte til Istanbul og Athen.“

Det, jeg har villet have frem med alt dette, er: Man kan rejse for at opleve historiske steder, fylde sit sind med det fremmedartede, spændende og romantiske; men man kan også lægge mærke til den nutidige hverdag, hvor man kommer frem, prøve at forstå dens problemer ud fra hvert steds naturmæssige og historiske forudsætninger, og måske kan vor egen hjemlige hverdag i lyset af denne forståelse få en sandere baggrund.

Fra *Villach* arbejder toget sig op ad nordsiden af bjergkæden Karawankerne, den alpekæde, der danner grænsen mellem Østrig og Jugoslavien. Man standser ved Rosenbach, den østrigske grænsestation. Når kontrollen er forbi, kører man ind i den lange tunnel gennem bjergkæden, en tunnel, der i størrelse kan måle sig med Europas berømte, St. Gotthard, Arlberg o. s. v. Man kommer ud på Karawankernes sydside og standser kort efter ved *Jesenice*, man er i Jugoslavien.

Alle arrangementer vedrørende rejser i Jugoslavien ordnes gennem statens rejsebureau kaldet *Putnik*, d. v. s. den rejsende. Her i Jesenice dukker også Putnik's repræsentanter op. Hvis man er et selskab, får man en særlig Putnik-mand (evt. kvinde), der ledsager selskabet og er behjælpelig med indkvartering o. s. v.

Under mine ophold i Jugoslavien (jeg har været der i alt 3 gange) har jeg været ude for flere af disse Putnik-folk. En skal omtales nærmere. Hans historie er typisk for sikkert ikke så få af hans generation af jugoslaver; noget man må gøre sig klart, hvis man vil forstå dette folk. Han var nu ca. 30 år. Som syttenårig var han partisan, blev fanget af bulgarerne, udleveret til tyskerne og dødsdømt. At forestille sig, hvad det vil sige at



*En jernbanestation i Jugoslavien.*

være blevet dødsdømt som syttenårig og derefter leve videre med den oplevelse i erindringen, ligger over min og vel de flestes forestillingsevne, men at man ikke kan forstå et sådant menneske uden at tage dette i betragtning, er indlysende. Ja, dødsdommen blev altså ændret til tvangsarbejde, og han blev sendt til en arbejdslejr i Norge, men flygtede og kom til Sverige, her var han i to år og studerede bl. a. i Uppsala; han lærte svensk, særdeles godt endda og nyttiggjorde nu denne viden ved at rejse med skandinaviske selskaber.

Fra Jesenice fører Jernbanen langs med Savafloeden en smuk og frodig dal frem mod Sloveniens hovedstad *Ljubljana* (tysk: Laibach). Landskabet, bebyggelsen, afgrøden på markerne og dyrkningsmåden adskiller sig ikke fra den østrigske side af bjergkæden. Slovenien har jo været under østrigsk overherredømme i århundreder op til første verdenskrig. Med

den togforbindelse, der passer fra Danmark, vil denne tur foregå, medens mørket falder på, det går hurtigt her så langt mod syd, og inden vi når Ljubljana er det mørk, lun nat. Man standser ved banegården, og her kommer en overraskelse: Der er ingen personer; i den store plads foran stationsbygningen ligger sporene forsænket som sporvognsskinner; nå, ned kan man jo altid komme; det er værre, når man skal op, og det nederste trin sidder næsten i brysthøjde. Man går altså tværs over de andre spor frem til hovedbygningen; her om aftenen er det stille; men om dagen må man selv tage sig i agt for rangerende lokomotiver og ankomende tog på de andre spor.

Når man kommer ud på gaden foran stationen slår det en: Hvor er her stille — Ljubljana er en by på størrelse med Århus, men alligevel er her kl. ca. 20 om aftenen stille som i en landsby (ja, mere stille end i en dansk gennemsnitslandsby kl. 20 aften, hvor man prøver hinandens knallerter); man kan høre cikaderne i platantræerne ovre på den anden side af gaden, hvor en forhistorisk udseende sporvogn skumpler forbi og for et øjeblik bryder stilheden. Man bliver efterhånden klar over, hvad der ligger bag ved stilheden. Landet råder praktisk talt ikke over motorkøretøjer til fornøjelsesbrug; så snart arbejdskørslen standser, er der kun nogle taxa-vogne (abs. ikke for mange) og enkelte højere embedsmænds tjenestebiler.

Hvordan bor man nu i Jugoslavien? Der er hoteller, ikke dyre, men heller ikke, så de kan tilfredsstille et kræsent internationalt turistpublikum. Her må dog undtages den dalmatiske kyst, hvor man i særlig grad lægger an på turister, her findes hoteller i luksus-



klasse, både hvad priser og udstyr angår, jeg kender dem ikke af selvsyn. I Ljubljana findes der således et hotel, helt nyt da jeg var der første gang 1953, nydeligt udstyret, fuldt på højde med et nymonteret dansk provinshotel; men i 1955 kunne man fange væggetøj der. Kort sagt, man bygger pænt og godt, men man vedligeholder slet, og hygiejnen er mangelfuld. Tekniske installationer virker ikke, der kommer ingen vand, når der skal, eller også kommer det hele tiden, låsene er i stykker, elektriske installationer ofte fulde af overraskelser, lyset tænder og slukker på forunderlig vis af sig selv; dette er erfaringer samlet fra mange hoteller rundt i hele landet. Hvad det egentlige griseri angår, så bliver det tydeligt værre, jo længere man kommer øst på. Fluerne sidder tæt på dugene i hotellets restaurant, så tæt som på væggen i en dansk kostald før man opfandt D.D.T. De formelig sidder i kø for at få lov at suge af dugens pletter. Sengetøjet er, når det kommer højt, nyvasket, men aldrig renvasket. Toiletforholdene skal forbigås. En sandfærdig beskrivelse ville næppe kunne trykkes, og når man har oplevet det, er det heller ikke minder, man gerne genopfrisker.

Det er selvfølgelig ikke lige galt alle steder; værst er det i de mindre provinsbyer i Makedonien; men også et studenterpensionat i Beograd indtager en fremtrædende plads imellem denne gruppe af erindringer.

Jeg har også boet på et nybygget studenterkollegium i Ljubljana; en sammenligning med et dansk kollegium giver en forestilling om levedoden i de to lande. Det jugoslaviske kollegium: To personer på hvert værelse, en jernseng, et bord, en træstol, en boghylde og et skab til hver, alt i gråmalet træ, fælles vaskerum for hele gangen, dog nydeligt med brusebad o. s. v. Man tænker på vore egne nybyggede kollegier og sammenligner. Der var måske engang, da man kunne sige: „Danmark er et lidet, fattigt land.“ Det gælder ikke i dag.

Kommer vi til de mindre byer, ikke mindst i den østlige del af landet, der stadig er præget af tyrkernes århundredlange herredømme, finder vi her bazargader, hvor de



*Marked i Sabac.*

handlende og håndværkerne sidder i åbne boder; man går i de snævre gader med topet brolægning og dybe rendestene eller blot med jord, der ved de hyppige tordenbyger forvandles til ælte, og ser hvorledes smede, sadelmagere o. s. v. udfører deres arbejde med primitive redskaber, som vi her finder dem på vore bymuseer. Beboelseshusene er oftest enetages, bygget af ler så dårligt brændt, at de hurtigt

forvitrer og kommer til at ligne ruindynger. I de fattige kvarterer, f. eks. i den såkaldte zigøjnerby, en bydel i Makedoniens hovedstad *Skoplje*, er svineriet og lugten ubeskrivelig. Man chokeres, når man tænker efter, at således eller værre bor de  $\frac{3}{4}$  af jordens befolkning; sammenlignet med de øst- og sydasiatiske millionbyer, negerkvartererne i Sydafrikas storbyer eller i U.S.A.'s sydstater ville Skoplje ikke gøre sig bemærket.

Landbruget drives efter meget gamle metoder, jordbehandling med primitiv plov eller hakke, høst med le eller segl, tærskning efter den metode, som er beskrevet i det gamle testamente; man lader heste løbe omkring i kornet, til kærnerne er trådt ud af aksene, halmen rives væk, og kornet kastes op i vinden, så avnerne flyver væk. Dette er nu ikke så sensationelt, som det vil forekomme en dansker, der sammenligner det med vort eget mekaniserede landbrug. Jeg har set lignende metode i anvendelse både i Spanien og Grækenland i de allersidste år (henholdsvis 1951 og 1955). På grund af landets relative skovfattigdom anvender man hyppigt kogødning som brændsel, man ser klatter af denne sat op på husets solside, hvor de tørrer. Hvorledes dette lugter, når det brændes på det primitive fyrsted, har jeg ikke oplevet, men kan tænke mig til det.

Også folks kostvaner bærer præg af den lave levestandard. Jeg erindrer en ældre mand, ja, han var måske ikke så gammel endda, men hårdt arbejde i frisk luft havde rynket hans hud, og hans ansigt var dækket af skæg; denne mand kom med op at køre i vor bus ude fra sin landsby og ind til byen, det var byen *Bitola* i Makedonien; han tog sin madpakke frem undervejs og begyndte at spise. Det var en humpel groft brød og et stykke ost; han skar med sin lommekniv skiftevis af brødet og osten og spiste; intet derudover.

På restaurationer får man en påmindelse om styreformens. Spørger man, om drikkepenge er indbefattet, får man at vide, at i et folkedemokrati kendes dette begreb ikke, men giver man drikkepenge uden at spørge, modtages de med synlig glæde. Det folkedemokratiske viser sig også i påklædningen; selv på ret fine hotelrestaurationer i Beograd kan man side om side med ulasteligt uniformerede officerer se arbejdere uden skjorte, i ærmeløse uldtrøjer og benklæder nyde deres Slijivovica (blommebrændevin).

Kommer man øst på og navnlig i landdistrikterne, ser man de gamle, rigt broderede folkedragter i brug, især hos kvinderne, — mændene har bevaret enkelte træk af folke- dragten, en karakteristisk pelshue (selv i sommervarme), ofte et skærf og karakteristiske sko med opadvendte næser, en art snabelsko; oprindeligt var disse syet primitivt af læder, men i vore dage ser man faconen eftergjort i gammelt autogummi.

Denne brug af folkedragter er helt oprindelig; det er i egne, hvor fremmede praktisk talt ikke kommer. Kun ved den dalmatiske kyst har jeg set folkedragter anvendt som tiltrækningsmiddel for turister. Et orkester sang og spillede gamle kroatiske folkesange iført folkedragter.

Disse sange hører uløseligt sammen med ens indtryk af folket og landet. Der er gerne vemodige af melodi og har ofte motiv fra de mange krige og ulykker, som har ramt dette folk. Et stående motiv: Pigen sørger over sin ven, som er draget i kamp mod tyrkerne, og som ikke vender tilbage.

Jeg husker en dag 1954, da jeg med en bus var på vej op over en kæde i de dalma-

tiske alper, det var på vejen, der fra Si-benik ved kysten fører ind i landet i retning af Zagreb. Efter at have arbejdet os op ad serpentinevejens mange sving nåede vi pashøjden; her lå i et øde græsklædt land en totalt ødelagt landsby; man forestiller sig, at der har været kæmpet om passet. Husene tagløse, røgsværtede mure, tomme vindueshuller, og over det hele silede regnen ned og dannede store pytter på den hullede, opblødte vej. Mine ord kan ikke gengive den stemning; men i min bevidsthed smelter folkesangens toner, der taler om krig, meningsløs død og de efterladtes uslukkelige sorg sammen med billedet af den udbrændte landsby i regnen i det øde pas.

På det økonomiske område er styret kommunistisk, men en kommunisme, der afviger fra Sovjets på væsentlige punkter. I stedet for at lade staten overtage store virksomheder, har man ad lovgivningens vej omdannet disse. Havde en virksomhed mere end et vist antal, jeg tror 5, ansatte, skulle disse arbejde på deling; en slags andelsforetagende, men ikke som vore, hvor det er kunderne, der er andelshavere; over for kunderne arbejder virksomhederne som frie konkurrerende foretagender; men overskudet deles mellem de ansatte efter nærmere fastsatte regler i forhold til arbejdsydelsen. Ingen kan få udbytte blot ved at være ejer. Undtaget er indtil videre visse håndværkere, bl. a. bygningshåndværkere, disse må have langt flere ansatte. Det store opbygningsarbejde stiller så store krav til sådan arbejdskraft, at man ikke for et princip skyld, vil tage risikoen for den arbejdsvægring blandt uddannede og erfarne håndværkere, der kan blive følgen af for drastiske lovindgreb.

Man arbejder ihærdigt i disse år på at udbygge vejnettet, så det kan tage den forøgede lastbiltrafik, som opbygningen giver anledning til. Her arbejdes med moderne bull-dozers anskaffet for dollarhjælp og primitive uaffjedrede hestevogne side om side, og arbejderne har deres vandkrukke stående, så de kan lække sig under arbejdet på den varme dag; krukken ligner i formen til forveksling en klassisk, græsk krukke, en mindelse fra den tid, da disse egne af verden ikke hørte til de underudviklede.

Har styret sine skyggesider? Mærker man, at det er en politistat? Ærligt talt, nej, man kan gå, hvorhen man vil, tale med hvem man vil, folk virker ikke hæmmede. Og dog, enkelte ting dukker op i erindringerne. En flok arbejdsklædte mænd under militærbevogtning, man så en dag i *Kranj*, et tog med tilgittede vinduer og militært bevogtet, der kørte gennem Ljublijanas banegård en aften, man stod og ventede på sit eget tog.



*Sarajevo.*

Hvad var det? Det blev aldrig opklaret. Man aner noget — man vil alligevel ikke bytte fædreland.

Hvad enten man deler styrets politiske opfattelse eller ej, må man ønske for det jugoslaviske folks skyld, at det eksperiment, der her er indledt, må blive en succes, så dette folk, der har prøvet så meget, må få held til at skabe et samfund, hvor alle kan leve en menneskeværdig tilværelse med de goder, som vi andre længe har betragtet som selvfølgelige, at de må få held til at udnytte alle muligheder i det land, som er deres.

O. ØRSNES-CHRISTENSEN



## Til studenterne af årgang 1931

Årsrepræsentanten for 1930, *Dagmar Simonsen*, skriver:

TIL SOMMER er det jeres tur til at fejre 25 års studenterjubilæum, og som eksjubilar vil jeg varmt opfordre jer til at slutte op om den gode tradition, der er skabt de senere år: at festligholde denne begivenhed ved at mødes på Høng Gymnasium.

Det var for os studenter af årgang 1930 en stor oplevelse at mødes igen og især at færdes sammen på de gamle steder. De mellemliggende år forsvandt, og vi følte os straks hjemme både på gymnasiet, hvor vi mødte en udstrakt gæstfrihed, og i byen, som vi grundigt inspicerede, og hvoraf i hvert fald hovedgaden er nogenlunde intakt. — Hyggeligt var det også at deltage i en Erania-aften, hvor de nuværende elever udfoldede talenter, som vi ikke mindedes at have været i besiddelse af. At vi ved ballet på hotellet måske savnede Samuelsens orkester må vel betragtes som et alderstegn.

Vi tilbragte to dejlige dage i Høng, og da vi om søndagen skiltes, var det med den faste aftale at mødes igen samme sted anno 1970 — til 40-års jubilæet.

Kom I g'ere — for jeres egen skyld — mød talstærkt op i Høng til september — husk, denne lejlighed kommer aldrig igen.

København, oktober 1955.

DAGMAR SIMONSEN





## Svend Nielsen

I ÅRET, DER GIK, har vi mistet en af vore studenterkammerater, *Svend Nielsen*, der døde i foråret af en hjertelidelse.

Forinden Svend kom på gymnasiet, havde han været på Høng Højskole, hvor han navnlig dyrkede dansk sprog og litteratur på den udvidede afdeling hos forstander Munk. Og det var let at mærke i gymnasieårene, at det navnlig var disse fag, der fortsat havde hans dybe interesse. Vi husker ham fra de dage som en mærkelig begavelse, en-



*Svend Nielsen.*

sidig og stædig i en diskussion, men samtidig følsom og rørende glad for at få lov at være med i noget af det gymnasieliv, han som „hjemmeboende“ dog ikke fuldt ud kunne deltage i, som vi andre.

Ved 25 års studenterjubilæet i Høng i 1949 var det os alle en særlig glæde igen at møde Svend. Han havde altid gået sine egne veje og vist nok ikke holdt forbindelsen ved lige med en eneste af os. Vi vidste, at han efter nogle års ophold i København havde opgivet studierne, havde giftet sig og bosat sig i Kalundborg, hvor han havde tilknytning til det lokale skolevæsen. Men hvordan havde han udviklet sig i de mange år, var han skuffet over ikke at have nået de mål, hans evner og ungdomsinteresser pegede imod, og havde dette præget hans væsen og karakter? Noget sådant var ikke at mærke på ham. Svend var så harmonisk

og glad som nogensinde, og han bidrog med sin kammeratlige hjælpsomhed og sit lune til at gøre sammenkomsten til en oplevelse for os alle. Det var noget karakteristisk for hans beskedne og uselviske sindelag, at han ikke med eet ord omtalte den dog ellers usædvanlige og modige indsats, han havde gjort i besættelsesårene, hvor blandt andet hans grænseløse hjælpsomhed over for de forfulgte jøder yderligere havde befæstet den agtelse, han allerede havde vundet i Kalundborg.

Han bevarede også livet igennem det folkelige og kristelige livssyn, som havde præget ham fra ungdomsårene.

Ære være hans minde.

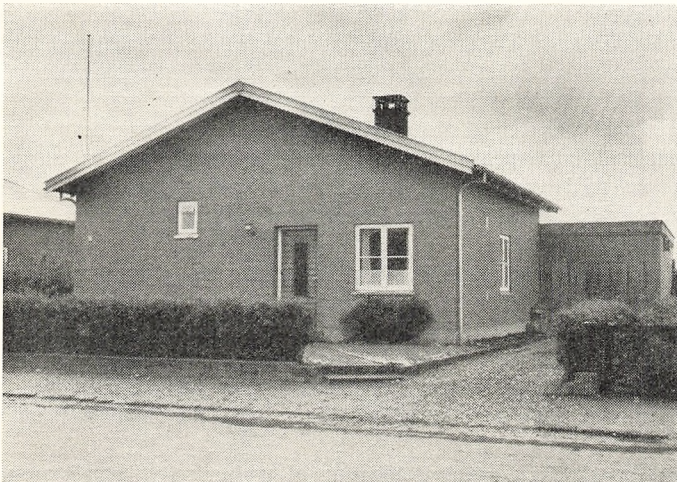
KAJ LARSEN

## Et år er gået...

ET ÅR ER GÅET — gået sin rolige gang uden store dramaer, men med den blanding af hverdagsarbejde og afbrydelser af forskellig art, der tilsammen giver billedet af året sine træk. I det følgende er nogle af dem forsøgt aftegnet. Til de nøgne kendsgerninger vil enhver, der har medoplevet dem, have knyttet sine egne personlige oplevelser, det, der giver trækkene farve og værdi i erindringen. Selvom den samme tur for eksempel ydre set er forløbet nogenlunde ens på de forskellige hold, er hver tur dog blevet til noget helt for sig. For den, der er med hver gang, bliver turen derfor alligevel aldrig helt den samme. Og den, der selv i sin tid har været med, indbydes herved venligt til, ved at læse om de andres tur, at genopleve sin egen — ikke alene tur, men hele tid på Høng Studenterkursus.

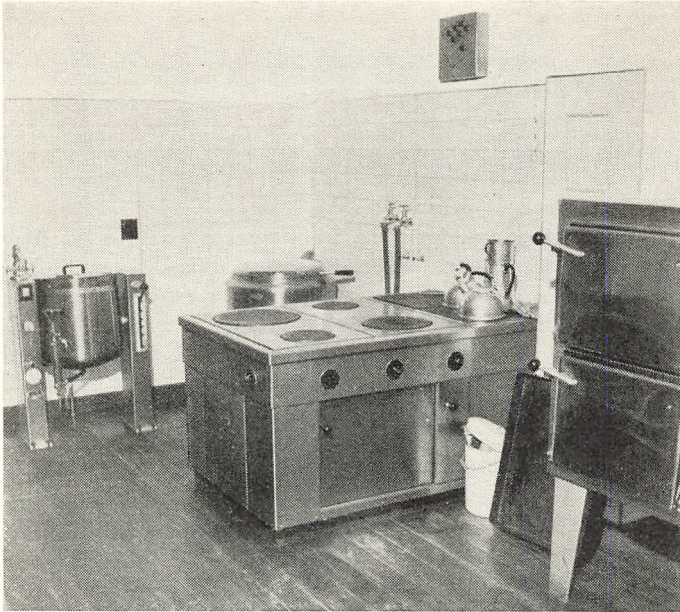
*Elevtallet*, der i fjor steg en lille halv snes, er igen i år vokset med omtrent samme tal og ligger på godt halvfems. Stigningen er fordelt på begge retninger, således at den dag nærmer sig, hvor man må overveje også at oprette to sproglige begynderklasser. Det bliver et spørgsmål om lærerkræfter og lokaler, som ikke bliver nemt at ordne.

*Medhjælperne* er de samme som sidst. Den eneste ændring er, at *Georg Hansen* fra realskolen for første gang har to klasser i historie, hvorved forstandertimerne har kunnet sættes tilsvarende ned. *Johannes Jørgensens* sygeperiode i fjor klarede af mangel på vikar ved gensidig assistance. I dette skoleår har der heldigvis endnu ikke været brug for fremmed lærerkraft.



*Frk. Pihls hus.*

Frk. Pihl har købt hus på den anden side af banen, på Vester-gade, i samme kvarter, som hr. *Esman Erik-sens* villa ligger i. På selve skolen er alle de gamle, lange spiseborde udskiftet i elevernes spise-stue. I stedet er kommet mere håndterlige og meget smukkere borde af teaktræ med plasticbelægning. Bordene i læsestuen har ved at få en festlig, kraftig-rød lino-



*Et kig ind i det ny køkken.*

leumsoverflade givet lokalet et helt nyt ansigt. Den største forandring er dog sket i skolens køkken, der i to omgange, i påskeferien og i sommerferien, blev helt igennem elektrificeret. Komfur, stegeovne, kipelektrodegrøder og vandvarmere til opvasken. Samtidig blev det helt Storm-Petersenske rørlødningsnet i køkkenregionerne saneret. Da endelig alle de slidte borde blev erstattet af teakstræsborde med stålvaske, vil de, der kendte det tidligere unægtelig meget gammeldags køkken, kunne forstå, at foran-

dringen er aldeles gennemgribende og må betyde en stor lettelse i det daglige arbejde. Det samme gør med hensyn til borddækning nogle snilde afrydningsborde. Plasticflisevægge i køkken og opvask gør endelig deres til at understrege forandringen til det bedre.

*Myndighederne* modtog allerede for over et år siden ansøgninger om tilladelse til at nedsætte betalingen for undervisningen, da denne helt bortfaldt for de offentlige skoler. Studenterkurserne håber meget på at få et gunstigt svar fra Undervisningsministeriet, med hidtil har vi intet hørt. Det samme gælder desværre også ansøgning om et tilskud på gennemsnitlig 100 kr. pr. elev om året til ekstra nedsættelse af skolepengene udover den normale hjælp på gennemsnitlig 30 pct. af den normerede betaling. Også en ansøgning om hjælp til bogkøb, nu da bøgerne gives gratis i de offentlige skoler, er hidtil ubesvaret. Hvis svaret bliver positivt, hvad kurserne fortrøster sig til, at det bliver, håber vi på, at hjælpen får tilbagevirkende kraft.

Holbæk amt har fornyet sit tilsagn om hjælp til elever fra amtet, der derved i praksis ikke betaler for undervisningen. Skolen er amtet taknemmelig derfor og håber, at denne venlige indstilling vil vedvare også den dag, da der kommer et kommunalt gymnasium i amtet. Hidtil har der intet været, men en kreds af kommuner i den nordlige og mellemste del af amtet arbejder energisk med tanken, selvom det vel varer et par år, inden der står et gymnasium i Svinninge eller Jyderup eller et andet nogenlunde centralt sted i amtet.

Der har ikke siden sidste oktoberferie været inspektion af undervisningsinspektørens medhjælpere. I januar havde vi et særdeles vellykket besøg af recitatrice fru *Olga*

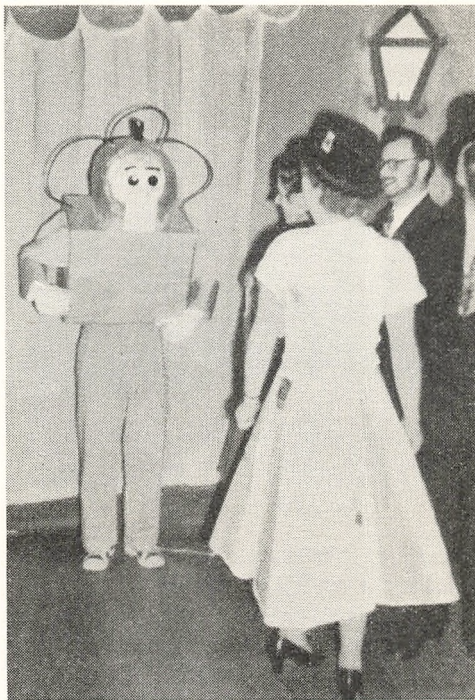


*Appellöf* som Nordens rejselektor i svensk. I september kom en pastor *Schröder*, der på sit tyske modersmål for de sproglige meget interessant fortalte om sin gerning blandt tysk ungdom ved grænsen mellem Øst- og Vesttyskland. Besøg af skolelæge og tuberkuloselæge med deres medhjælpere hører jo til årets orden.

Blandt årets *møder og fester* er der en hel række, der gennem længere tid har ligget fast med hensyn til tidspunkt og indhold. Det gælder navnlig, hvor der kun er tale om deltagelse af skolens egne lærere og elever. Altså Tissøtur og udflugten dagen efter elevmødet. På disse ture kan der kun ske småændringer — i år af meget behagelig art, som da der pludselig på udvejen til Tissø uddeltes iskager til alle fra boghandler *Thorbek Larsen-Stevns* farveskønne freskomalerier i Gammel Kloster i Slagelse var en fortræffelig nyhed af en noget anden kategori på den anden tur. Til de faste fester hører også juleafslutningen, hvor sognepræst *Mogens Larsen, Jordløse*, talte.

Andre af årets fester og oplevelser er derimod mere vekslende. Teateraftener har der i årets løb været lejlighed til at overvære adskillige af. Andelsteateret har spillet på hotellet fire gange og givet eleverne adgang på meget lempelige vilkår til at se forestillingerne. Dansk Skolescenes provinstourne spillede det første år i Høng. Nu skal vi til Slagelse og har der i fjor overværet opførelserne af *Maskarade*.

Vores egen teaterpræstation var opførelsen af *George S. Kaufman* og *Moss Harts*



*Fra et karneval.*



*Høng ny kommuneskole.*



*Fra bornholmsk stenbrud.*

ikke spildt. Skolekomedien blev som sædvanlig en succes, der længe vil blive husket.“ Således skriver RON i ROSTRA.

De geologisk-historiske ture har i de senere år gået vekslende steder hen. Efter at de i en årrække forud kun havde været holdt inden for Sjællands område, var vi i 1954 som meddelt i sidste årsskrift i Skåne på en flerdagstur og valgte dennegang Bornholm. Udgangspunktet var det fortræffelige vandrerhjem i Rønne, tidspunktet lige inden skriftlig eksamen. Vejret var karakteriseret ved overvejende at være regnfuldt, til dels meget endda, men programmet gennemførtes med yderst få undtagelser, der ikke skyldtes vejret,



*Ivrige studier i „marken“.*

lystspil *Du kan ikke tage det med dig* — nemlig „alt det mammon, har det jordiske gods, alle de penge, du har slidt og slæbt for hele dit liv. Hvorfor vil du så stadig blive ved kun at tjene og aldrig slippe af, nyde livet og gøre det, du har lyst til, enten det er det at spille saxofon, holde slanger, lave krudt eller blot det at lægge mærke til, når foråret kommer. Det var bedstefars visdomsord i stykket, som iøvrigt var et lystspil med utallige morsomme situationer og replikker. Men til trods for alle de kåde indfald, var det umuligt ikke at se alvor bag ...

I alt var der henved 20 medvirkende, med større eller mindre roller. Mange af de mindre blev også spillet fint. Alle gik med liv og lyst op i det. Det store forarbejde af lærere og skuespillere var

men at dagsplanen var for overfyldt fra arrangørernes side. Alle fik vi dog et, tror jeg, uforglemmeligt indtryk af Bornholms interessante fortidsminder og skønne natur. Man ville gerne derover igen. Men — hvor var vi trætte, da vi kom hjem!

Afslutningen på skoleårets arbejde imødeses altid med en vis spænding af både lærere og elever. Arbejdsindsatsen skal

måles. Blandt I-klasserne vil et vist antal altid blive fundet for lette. Årsprøvens formål er jo blandt andet at sortere. Til selve studentereksamen er sorteringen forsåvidt foretaget i forvejen ved martsprøven, så ligesom i de senere år bestod også denne gang alle indstillede. *Soro Amtstidende* skriver derfor med rette:

Det var 25 jublende glade Høng-studenter, som lørdag eftermiddag kørte gennem byen for at aflægge besøg hos lærere, forældre og venner af skolen — optakten til den række af festligheder, som altid følger efter en studentereksamen. I år foregik køreturen med en hestevogn pyntet med løv og rød-hvide bånd, og der blev sunget og råbt hurra i en uendelighed. Hvilket humør!

Om aftenen samledes studenterne med lærere, forældre og andre til afslutningsfest på skolen, og det blev en fest, som forløb meget smukt. Ved middagen talte forstander *Monrad* til de 25 nye studenter og ønskede dem til lykke med deres eksamen. Det har krævet en indsats af kræfter for jer at nå så vidt, og I har nu lov til at puste lidt ud på bakketoppen, sagde forstanderen. Men vejen fører videre frem, og jeg er sikker på, at I alle mere eller mindre tydeligt har et mål foran jer eller i hvert fald en fornemmelse af, hvor I helst vil henad.

Forstanderens tale formede sig iøvrigt som en fortolkning af Bjørnsons digt „Fremtidens land“, til dels også et andet Bjørnsdigte „Undrer mig



*Et bor, som en pengeskabstiv må misunde ham.*



*Til lykke!*

på". Det er i „Fremtidens land“, at den norske digter så fint og klart har givet udtryk for, at den, der ikke tror på fremtiden, får den heller ikke, for netop troen på fremtiden er forudsætningen for at nå ind i fremtidens land. På den anden side vidste Bjørnson godt — realistisk som han også var — at troen flytter ikke bjerge, men at der kræves en indsats. Churchill var ikke den første, som brugte udtrykket „Blod, sved og tårer“! I „Fremtidens land“ siger Bjørnson: „Tårer, som fældes ved det, som er slet, blod-sved i kampen for højere ret salver den vilje, som sejrer til slut“. Ligeledes vidste Bjørnson, hvad fornyelsens kraft i arbejdet betød, og medens Henrik Ibsen søgte den enkelte, søgte Bjørnson de mange. For ham gjaldt det helheden — det, der gavner andre.

Og dog når ingen fremtidens land! Som Moses kommer heller ikke vi ind i det, vi drømte om at nå, men gennem 40 års ørkenvandring nåede Moses alligevel — som det antydes i digtets sidste vers — at leve et rigt liv.

Dette skal være skolens hilsen til jer, sluttede forstanderen. Et mål kan være fjernt, og det kan koste blod, sved og tårer at vandre vejen, men der *er* et fremtidsland, og hvis I kan bevare troen på det, kan også I komme til at leve et rigt menneske-



*De ny studenter.*

liv. Til lykke med dagen.

Efter at man havde sunget „Løft dit hoved“ takkede en repræsentant for 1. klasserne, *Agner Olesen*, studenterne for godt kammeratskab, og en af de nye studenter, *Carsten Emil Hansen*, takkede på egne og kammeraters vegne forstanderpar og lærere for god behandling. Tak for den ligefremhed, vi har mødt, og tak for mangt et godt råd, sagde han.

Vi har måske til tider følt os for gode venner med lærerne, men er det tilfældet, beder jeg Dem undskylde! Vi har været glade for at være her. Skolen har været som et andet hjem for os, og vi har også lært andet end kundskaber — noget rent menneskeligt. Høng studentekursus leve!

En anden student, *Detlef Berendes*, talte fornøjeligt om de forløbne år på skolen, og han takkede bl. a. for det gode forhold mellem forstander, lærere og elever, idet han sluttelig motiverede et leve for den gode ånd på kursus.

Elevforeningens formand, redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse, uddelte derefter bøger til to studenter, *Ellinor Nielsen* og *Carsten Emil Hansen*, for godt arbejde for „*Erania*“, og formanden håbede, at også de nye studenter ville slutte op om elevforeningen. Bagge ønskede de nye studenter til lykke med deres eksamen, idet han i en kort tale gav udtryk



„Lite gran från ovan“.



„Vi gå över daggstänkta berg . . .“

for håbet om, at de ikke alene ville dygtiggøre sig inden for deres fag, men også bruge deres kræfter til andet samfundsgavnligt arbejde. I kan gøre jeres til, at fremtiden bliver bedre end fortiden, bemærkede Bagge. Høng-studerne længe leve!

Skolebestyrer *Johs. Jørgensen*, Høng mellem- og realskole, rettede en tak til studenterne i sin egenskab af logivært for en del af dem. Endvidere blev der talt af en af skolens lærere, cand. mag. *Esman Eriksen*, og en fader til en af studenterne, dyrlæge *Dyhr*, Dyssekilde, som takkede for den gode ånd på skolen og for den tillid, forældrene havde til forstanderen.

Under festen blev der efter traditionen uddelt bogpræmier til nogle af eleverne, ligesom der blev uddelt en legatportion på henved 500 kr. Denne tilfaldt en af de kvindelige nysproglige studenter, *Connie Truelsen*, Slagelse. Legatet — adjunkt *C. A. Sørensen*'s mindelegat — blev stiftet af adjunkt *Sørensen*'s forældre for få år siden, efter at sønnen var død i en ung alder, og ifølge bestemmelserne skal renterne af legatet uddeles skiftevis til flittige elever på de tre skoler, som adjunkt *Sørensen* havde tilknytning til, heriblandt altså Høng studenterkursus, hvor han i sin tid tog eksamen.

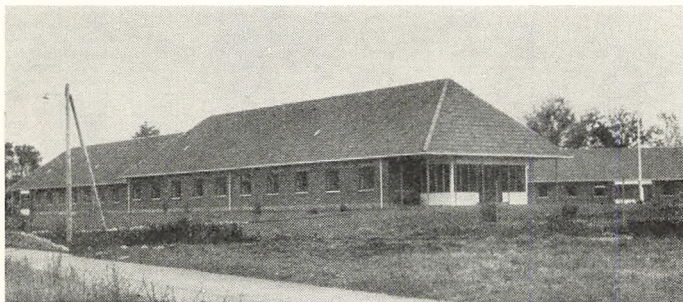
Bogpræmierne tilfaldt følgende: *Niels Kristensen*, I mn, *Grethe Søndergaard*, I mn, og *Esther Jørgensen*, I ns, (fra boghandler Thorbek), *Eva Marquardt*, I ns, og *Henning Pughdal*, II ns (Foreningen Norden), *Tove Madsen*, II ns, og *Stephen Egede Glahn*, II mn (skolens præmier for gode resultater). Endelig fik *Anne-Lise Fischer-Rasmussen*, II ns, en bog præmie for at have spillet til morgensangen.

Efter middagen på skolen fortsatte studenterne festlighederne på Bro Mølle kro.

De to festligheder, der i de sidste år har givet skole og elevforening noget hovedbrud er Københavnsturen i februars begyndelse og elevmødet, altså de to gange, skolen og dens nuværende elever møder de gamle elever. Endnu i år foregik de, som de plejer: I København med besøg på



*Carl A. Sørensen.*



*Høng har også fået nyt alderdomshjem.*

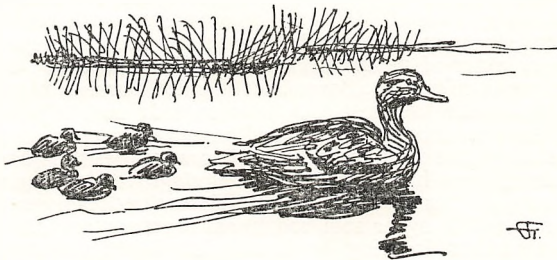
Hirschprungs museum og Radiohuset. På Det ny Theater fik vi lejlighed til at se *Bodil Ipsen*, for det var i virkeligheden mere denne store skuespillerindes spil, man blev optaget af, end af selve stykket. Altsammen med frivillig tilslutning af de elever, der ville med — og altsammen for så vidt meget godt. Men sammenkomsten lørdag med de gamle elever fra studenterkursus og realskolen var ikke helt, hvad vi havde håbet. Andetsted i årsskriftet har kassereren taget emnet op til behandling under den synsvinkel, at denne fest ligesom elevmødet på skolen i september må forandres. Fordi en form en tid lang har været god nok, er det jo heller ikke sikkert, at den altid vil være det. Jeg henviser iøvrigt til formandens bidrag senere i dette skrift. Sikkert er det, at det formodentlig er sidste gang, vi har Københavnstur og elevmøde under de gamle former. Men hvert enkelt medlem vil i givet fald få udsendt kort om, hvad der sker. Det eneste, der vil blive stående nogenlunde uændret, er, at skolen indbyder 25-årsjubilarene engang i september. Dem vil vi nødtigt undvære mødet med. Desuden vil vi søge at samle 10-årsjubilarene, hvis det er muligt, på en anden tid af året.

Men alt i alt: vi prøver fra skolens side at give det liv, der leves her til daglig, så lidt præg af terperi som muligt. Vel skal vi skynde os — kursus betyder som bekendt løb — men vi har aldrig mere travlt, end at der er tid til andet end det daglige slid. Og skole og elevforening er klare over, at selv om der er en stor del af krydderiet, der en årrække har virket godt, må der også en fornyelse til, og det er den, vi prøver at finde.

Med venlig hilsen til skolens gamle elever og dens øvrige venner og med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår

Deres

A. T. OG J. H. MONRAD



## *Fra – om – til gamle kammreater!*

VI KENDER DET sikkert alle. Hvor er det rart at få brev — helst et langt brev — fra en ven. Men når vi så skal til at skrive selv, ja, så er der tusinde undskyldninger for, at det ikke bliver til noget.

Det forholder sig på lignende måde med rubriken her. Mange — det hører vi heldigvis ofte — vil gerne læse, men ikke nær så mange vil skrive. Hvis årsrepræsentanten er villig til at gøre et stykke arbejde, så plejer det dog at gå. En undtagelse herfra er åbenbart årgang 1950. Til trods for, at årsrepræsentanten har gjort et stort arbejde, har ingen svaret ham. Det synes jeg ikke, man kan være bekendt; det er at svigte kammeratskabet; ja, ikke bare over for ham, men også over for alle dem, som gerne ville læse noget om „dem fra dengang“.

E. E.

### 25-års jubilarene 1956

- 1931 Er det et år, der ved særlige begivenheder adskiller sig fra de foregående og efterfølgende? Der var begyndende lavkonjunkturer og moratorielove angående gælden fra verdenskrig I til U. S. A. — men ellers nej — men det var altså det år, hvor vor årgang sprang ud med de hvide huer på! Der var 18 på holdet, og hvad der så siden er hændt dem gengives i nedenstående linier med deres egne ord.

#### *Nysproglige:*

*Hans Bagge* har i de 25 år beskæftiget sig med det, der allerede optog ham, medens han gik på gymnasiet. Han er fortsat venstremand, har i mellemtiden været med i VUs landsorganisation, hvor han en tid var sekretær og senere næstformand, samt i 13 år redaktør af medlemsbladet „Dansk Folkestyre“. Siden studentereksamen har han været tilknyttet „Sorø Amtstidende“, først som journalist ved hovedredaktionen i Slagelse, dernæst i en halv snes år som lokalredaktør i Høng og nu på 12. år som redaktionssekretær ved hovedredaktionen. Desuden deltager han selvfølgelig stadig i det politiske arbejde, har været venstres kandidat i Stege-Vordingborgkredsen, men har afsagt sig den slags for at kunne virke for andre kandidaters valg, er formand for Slagelse-Korsørkredsens venstre, medlem af Slagelse byråd siden 1946 og er som kommunal repræsentant indvalgt i bestyrelserne for Danske elværkers forening og Lysteknisk Selskab. Den fornødne elektriske sagkundskab varetages af andre! Har i årenes løb været så heldig at deltage i en række rejser rundt i Europa, bl. a. i 2½ måned med „Nordisk Folkehøjskole i Genève“. Han er gift med Græthe, mørkhåret og sydlandsk af udseende og kendt af mange årgange Høngstudenter. Så vidt vides ingen børn.

*Asta Juul Christiansen*, gift Hoff-Jørgensen. Fra 1931—36 ansat i Statens Bibliotekstilsyn. 1934 gift med daværende stud. polyt. E. Hoff-Jørgensen, der i 1936 blev ansat ved Århus universitet, hvor hans kone læste fransk og litteratur, oprindelig med reelle hensigter, men så indfandt sig Rikke i 1940, Henriette i 1942 og Jakob i 1944, og det viste sig, at oversættelsesarbejdet var det, der lettest lod sig for-



ene med at passe hus og hjem. Oversætteriet har ført til forskellig konsulentvirksomhed ved teatre og forlag. Jeg har ingen eksaminer at pynte med, men i en høj alder har jeg bestået køre-prøven. Adr.: Juliane Mariesvej 32, Kbhvn Ø.

*Jørgen Neissig Jensen*, Lærer ved forældreskolen i Århus. Adr.: Degnebakken 13, Hasle pr. Århus. (P.F.J.)

*Poul Toftegaard Jensen*, dyrlæge. Efter studentereksamen i 1931 kom jeg ind på Veterinærskolen, hvorfra jeg tog dyrlægeeksamen i januar 1937. Min første assistentstilling havde jeg hos dyrlæge Clausen, Samsø, hvor jeg lærte min kone at kende. Jeg måtte imidlertid først have aftjent min værnepligt ved dyrlægekorps og have afsluttet en 2½-årig assistentstilling ved Veterinærskolen hos professorerne Aa. Møller Sørensen og H. C. Bendixen, inden jeg i 1940 fik mod til at gifte mig. Jeg nedsatte mig samme år som praktiserende dyrlæge i Hadsten, hvor jeg stadig har mit virke. Adr.: Hadsten.

*Gudrun Christensen Smed*, sekretær. Efter filosofikum ansat i Dansk Arbejdsgiverforening (industriafgene) i København i 8 år. Derefter 7 år på sagførerkontor i Århus, og nu beklæder jeg stillingen som sekretær på Grindstedværkets laboratorium i Viby, Jylland. Adr.: Reventlowvej 7, Viby, Jylland.

*Georg Søndergaard*, sognepræst. Under studium boede jeg i Kristeligt Studentersettlement i Saxogade fra 1932—36. I 1937 gift med Astrid Poulsen. 1939 embeds-eksamen og samme år sognepræst i Førslev ved Fuglebjerg, Sj., indtil 1944, derefter sognepræst i Vesterborg på Lolland. Siden 1948 tillige lærer ved Horslund private realskole med 16 ugentlige timer i historie og tysk. Gennem årene formand for følgende foreninger: Lollands Højskoleforening 1948—51, Lollands Højskole siden 1950, Lolland-Falsters Stiftskonvent fra 1954, Kredsforbundet for Santalmissionen på Lolland-Falster fra 1952, skolekommission og sognebibliotek. 1953 indtrådt i hjemmeværnet, 1955 optaget i Nakskov Rotary klub. Foredragsholder, skrevet kirkehistorisk afhandling om grundtvigianismen på Lolland-Falster. Lykkelig præst i et godt sogn, lykkelig ægtemand, lykkelig far til tre drenge og en pige. Vil ikke bytte med noget menneske på jorden. Af og til tilbøjelighed til dovenskab. Adr.: Vesterborg st., Lolland.

#### *Matematikere:*

*Jens Erik Bergstedt*, adjunkt. Efter embedseksamen i naturhistorie og geografi i 1938 ansat ved studenterkursus i Thorshavn. Gift under opholdet på Færøerne. Fra 1946 ansat ved Katedralskolen i Nykøbing F. Adr.: Rosenvej 13, Sundby pr. Nykøbing F.

*Anna Jensen*, gift Søs. I 1936 afsluttede jeg eksamen som faglærerinde i dansk og matematik, samme år blev jeg gift; min mand havde købmandsforretning i Gesten, og her har vi boet siden. Vi har 5 børn, 4 drenge og 1 pige. Jeg sender en venlig hilsen til mine kammerater og håber, vi ses til jubilæet. Adr.: Købmandsgården, Gesten, Jyll.

*Peter Frimann Jensen*, lektor. Efter embedseksamen i 1937 i naturhistorie og geografi ansat ved Høng Studenterkursus. Fra 1939 tillige ved Nyborg Studenterkursus. Indtil sommeren 1943 rejste jeg regelmæssigt hver uge mellem Høng og Nyborg. Derefter timelærer ved Nyborg kommunale realskole indtil denne i 1945 gik op i en højere enhed med studenterkursus og blev til Nyborg kommunale gymnasium, som endnu 10 år efter, i pladsmæssig henseende, fører en indeklemt husmandstilværelse i den gamle realskoles bygninger. Udnævnt til lektor i 1951. Gift med Vita Marie. Tre piger. Adr.: Humlevænget 54, Nyborg.

*Orla Jørgensen*, driftsleder og ingeniør. Cand. polyt. 1936, ansat s. å. ved hæren, først 2 år ved forsøgslaboratoriet, derefter ved ammunitionsarsenalet indtil efteråret 1943 (kolde fødder på grund af tyskerne m. m.) og så ved A/S De danske Sprængstoffabriker i Jyderup indtil 1945. Fra 45—48 igen ved ammunitionsarsenalet og ca. 1½ år ved krudtværket i Frederiksværk og atter tilbage til ammunitionsarsenalet. I 1954 afdelingsleder og driftsleder for granatværket, Hammersholt pr. Hillerød. Gift 1936 med Esther (f. Aundal), 3 børn. Stig, 18 år maskin-

lærling), Ebbe, 15 år (4. mellem), Anna Birgitte, 10 år. Adr.: Granatfabriken, Hammersholt pr. Hillerød.

*Frands Christian Kofod*, adjunkt. Efter embedseksamen i naturhistorie og geografi i 1939 timelærer ved St. Knuds gymnasium i Odense. Fra 1943 timelærer ved Ribe katedralskole, sammest., senere ansat som adjunkt. Gift 1937 med Onse Hoffmann. Adr.: Ribe Katedralskole, Ribe. (P.F.J.)

*Wilhelm Oskar Koopmann*. Studerede efter 1931 ved det medicinske fakultet i København, forsvandt under krigen og siden ingen oplysninger. Henvendelse til broderen, der er rektor ved Tinglev tyske realskole, gav intet resultat. (P.F.J.)

*Helge Nørvig*, arkitekt. Begyndte som mag. i matematik, men opgav efter et årstid, da jeg i mellemtiden fik lyst til at blive arkitekt, så jeg startede i tømrerlære i stedet og gik på teknisk skole, hvorfra jeg fik afgang som bygningskonstruktør i 1936. Jeg havnede på Statsbanernes arkitektkontor, hvor jeg var nogle år. I 1938 giftede jeg mig, og i 1940 begyndte jeg på Det kongelige Akademi for de skønne Kunster, som det så smukt hedder, samtidig fik jeg ansættelse ved et af de store boligselskaber, så studierne måtte flettes ind i det daglige arbejde, til jeg fik afgang i 1944, samtidig med fik vi en søn. Efter afgang tog jeg en halvdagsplads i Københavns kommunes bygningsvæsen og startede min private virksomhed. I 1950 sagde jeg kommunen farvel og helliger mig nu min egen arkitektvirksomhed. Adr.: Segelckesvej 8, København F.

*Egon Larsen*, cand. jur. Embedseksamen i 1938. Politifuldmægtig i Roskilde ca. 1 år, derefter ansat i Københavns kommunes skattedirektorat — derefter syg — ingen yderligere oplysninger har kunnet fremskaffes. (P.F.J.)

*Albert Mohr Lolk*, fag- og handelslærer. Fra 1931—43 på kontor. Fra 1944 lærer ved priv. realskoler, handelsskoler og højskoler. Fra 1954 lærer ved Tietgenskolen, Odense, og fra 1955 endvidere ved Odense kommunale skolevæsen. Uddannelse: bl. a. 1944 faglærerexamen i matematik og fysik samt handelsfaglærerexamen i handelsregning. 1945 faglærerexamen i bogføring, kontorarbejder og handelslære. I 1955 almindelig lærerexamen. Adr.: Jeppe Aakjærs Allé 15, Odense.

*Erling Pedersen*, kontorchef, cand. polit. Antog efter studentereksamen stillingsbetegnelsen stud. mag., hvilket dog ændredes året efter til stud. polit. Blev cand. polit. i januar 1939 og fik umiddelbart derefter ansættelse i Københavns kommune (under det nyoprettede overborgmesterembede). Nu kontorchef sammesteds (i kommunens rationaliseringsorgan). Soldat 1940—41. Fange på „Vestre“ ved besættelsestidens slutning. Gift i 1949. Adr.: Abakkevej 48, København F.

*Ejner Kold*, afdelingsleder. I tidens løb har jeg fartet en del om, men nu mener jeg at have fundet blivende sted, idet jeg er afdelingsleder på A/S Hugin i Vejle. Adr.: A/S Hugin, Søndergade 18, Vejle.

*Niels Viggo Tvenge*, læge. Medicinsk embedseksamen juni 1939. Hospitalsstillinger fra 1939 til 46. Assistentlæge i Lyngen, Nordnorge 1947. Lægepraksis i Svendborg 1947—55. Læge ved Søfartsskolen og jernbanelæge. Fra oktober 1955 læge ved norsk hvalfangerekspektion. Gift første gang 1940, konen død 1951, gift anden gang 1952, 2 børn. Adr.: Stoltze, Irisvej 16, Rosenvænget, Århus.

Af holdets 18 studenter er det lykkedes at få kontakt med de 14, for de fire, som jeg ikke fik forbindelse med, stammer oplysningerne fra forskellige, men autentiske kilder, de er mærket (P.F.J.). Det har været en interessant og morsom opgave at finde frem til de gamle kammerater fra årene i Høng. Jeg har fået oplysninger og beredvillig hjælp fra mange af jer og er taknemmelig herfor. Det har somme-tider været rørende at læse jeres breve, men det er ligefrem glædeligt, når de allerfleste af jer skriver: „Vi ses i september 56 i Høng“. Jeg håber, at I alle kan komme, og at vi kan fejre de 25 sammen.

*P. Frimann Jensen*, årgangsrepræsentant.

1945 Denne årgang var heller ikke meget meddelson for fem år siden, men jeg har „hørt“, at:

*Henning Kristensen* er journalist ved Berlingske Tidende,  
*Jørgen Kristensen* er bestyrer på „Møllegård“ i Høng,

*Else Olsen*, cand. jur., gift med premierløjtnant Weillis, Birkerød.

*Poul Gyde Poulsen* er sagførerfuldmægtig i Horsens, gift.

*Jørgen Pallesen* er læge.

*Lilian Vestergaard*, f. Povlsen, skriver: Var først ansat i Statistisk Departement i tre måneder (uendelig trist beskæftigelse); ansat i S.A.S. 46—47, gift 1948. Har tre små piger: Mariann, 6 år, Vibeke, 5 år, og Astrid på næsten 3 år. Holder hus og have og pusler lidt med sprog og musik i min sparsomt afmålte fritid.

*Niels Peter Vestergaard* skriver: Første del sommeren 1947, derefter en tur til Canada; gift og børn se ovenfor. Eksamen januar 1952, derefter ansat under Københavns kommunes løndirektorat.

*Henrik Stryg's* morsomme beretning har oven i købet en morale: Som så mange andre, der efter en sudentereksamen ikke rigtig ved, hvad de vil, begyndte jeg at „studere“ jura. Efter de første indledende eksaminer begyndte jeg samtidig at have forskellige studenterjobs i offentlige institutioner. Dette arbejde indskrænkede sig dog kun til at være til stede i så og så mange timer daglig. De herved rare indvundne penge blev omsat i en del rare ting, der beslaglagde det meste af den øvrige tid. Dumpede til eksamen. — Derefter soldat i de obligatoriske måneder. NYT KAPITEL. Begyndte i 1950 på en hel frisk indenfor træløst og brændsel. Begyndelsesgage de første 3 måneder: 300 kr. Derefter gudskelov stærkt stigende. Efter et års tid firmaets repræsentant med bil til egen rådighed. Opretelse af en speciel hårdtræsafdeling, der bl. a. medføre små afstikkere til det sydlige udland. Har det mægtigt godt — og er først og fremmest nogenlunde tilfreds med min egen samvittighed. Morale: stå op kl. 6 hver morgen og bestil noget i dagens løb. Personlig oplysning: still going ugift. Hele holdet er for øvrigt nogle slappe fyre. Undertegnede havde som eneste fra årgang 1945 indfundet sig til elevfesten, det var for dårligt, at ikke flere mødte.

Oplysninger om 1950 må søges i medlemsfortegnelsen, men den fortæller jo om alle årgange.



*Finderup kirke.*

## Årsberetning for „Eraniá“

30. oktober. Den nye bestyrelse lagde for med en underholdningsaften. I det brogede program læste *Detlef Berendes* et par fortællinger af Mark Twain og fortalte senere „Abehandén“ i infrarød belysning, det store gys. Hr. *Esman Eriksen* præsenterede et sindrigt konstrueret Storm-P.-apparat, som vakte megen jubel. Endelig opførte en række elever som en art *skærsild* et lærermøde for åbent tæppe, hvor såvel lærere som elever fik det glatte lag.

6. november. *Carl Th. Dreyers* store stumfilm *Jeanne d'Arc* vist, først gav forstander *Monrad* dog et par indledende bemærkninger om Jeanne d'Arcs historie. Filmen skildrede overbevisende og gripende den franske nationalhelgens lidelser og hålfærd.

20. november. På programmet stod Jazz contra klassisk musik. Med andre ord diskussion. For jazzen indledte *Detlef Berendes*, for den klassiske musik *Margrete Søndergaard*. Selv om der blev diskuteret ivrigt, opnåedes der dog ikke enighed. Aftenen sluttede med læsestuebal, med salg af pølser og anden underholdning.

4. december. Denne aften havde „Eraniá“ besøg af digteren *Ove Abildgaard*, der fortalte om moderne digterkunst, dels ud fra egne, dels ud fra andres værker. Desuden benyttede man selvfølgelig lejligheden til at høre, hvordan en forfatter selv læser sine digte. En yderst interessant aften.

15. december. Denne aften afholdtes ordinær generalforsamling, ekstraordinært roligt, der var kun opstillet en liste. Valget blev således: *Agner Ahm Olesen* (formd.), *Elsebeth Andersen*, *Ole Jungersen*, *Kirsten Nielsen* og *Jens O. Petersen*.

22. januar. Skuespilforfatteren *Mogens Linck* indledte på en glimrende måde den nye sæson med causeriet: Teatret bag kulisserne. Der var ikke et tørt øje i salen af latter, mens Linck på sin mildest talt fornøjelige måde fortalte om alt, hvad der har med teater at gøre, lige fra morsomme historier om store skuespillere som Reumert og Gabrielsen, til så grundlæggende emner som: Hvorfor går man i teater?

19. februar. Kaj Munks lille enakter *Før Cannæ* opførtes som fælleslæsning. I de to store roller var *Hans Henrik Monrad* og *Jørgen Jørgensen* som henholdsvis cunctatoren *Fabius Maximus* og erobreren *Hannibal*. Til en afveksling stod formanden for instruktionen. Derefter fulgte forskellig underholdning af ret tynd karakter.

26. februar. Denne aften, hvor fastelavnsfesten afholdtes, var spisestuen ved bestyrelsens ihærdige forarbejde fuldstændig ukendelig. Man troede, man befandt sig i en eller anden sidegade på Mont Martre. Stemningen hævedes yderligere mindst et par takker ved Slagelse bebop orkestres humørfyldte spil. I løbet af aftenen var der naturligvis forskellig underholdning som tøndeslagning, appelsindans o. l.

5. marts afholdtes underholdningsaften, hvortil alle eleverne, som bor i byen, havde inviteret deres værter som gæster. Underholdningen forestod adjunkt *Nørreslet* med frue (tidligere dansklærer her). Der blev læst morsomme dialoger fra skuespil og fortællinger af såvel morsom som mere seriøs art. En strålende morsom aften, som sikkert hjælper med til at skabe godt forhold mellem lejere og værtsfolk.

20. april var der indvarslet til ordinær generalforsamling, men da kun ca. 5 medlemmer ud over bestyrelsen mødte op (det viste sig senere at være en protest mod den opstillede liste, skønt de protesterende ikke selv havde søgt at opstille en liste), indkaldte man straks til ekstraordinær generalforsamling 23. april med foreningens opløsning som dagsorden, da bestyrelsen tog den ringe deltagelse som manglende interesse for *Eraniá*.

23. april. Ekstraordinær generalforsamling. Naturligvis vedtog man ikke foreningens opløsning, men enedes om at fortsætte den ekstraordinære generalforsamling som en



Fra Reersø kirkebakke.

talte ægte og træffende om en sejt hedebondes kamp mod heden og ondskaben hos naboerne.

24. september. Fælleslæsning af Mogens Lincks *Giv kejseren støvet*. Det lykkedes virkelig instruktøren frk. *Drud* at få de optrædende til at præstere en fin fremførelse af stykket. Især må man fremhæve *Jette Kårsberg* og *Bent Klinte Eriksen* for virtuost spil.

8. oktober. Hr. *Ørnes-Christensen* fortalte interessant om sin tur til Makedonien og Jugoslavien, støttet af adjunkt *Kjeltofts* (Rungsted statsskole) fine farveoptagelser fra turen. Aftenen afsluttedes med læsestuebal, med det efterhånden traditionelle salg af pølser og sodavand, samt forskellig underholdning.

*Rostra* er endnu ikke nævnt i denne beretning. *Rostra* er ikke død, men ligger på sit yderste. Det har været umuligt at udgive mere end to numre af bladet i den forløbne årgang som følge af store økonomiske vanskeligheder, selv om der hele tiden har været tilstrækkeligt med stof og interesse. Jeg vil gerne opfordre gamle elever, som er interesseret i, at *Rostra* skal leve op og føre sin opgave som bindeled mellem skole og gamle elever videre, til at meddele *Rostras* redaktion dette. I tilfælde af tilstrækkelig interesse fra denne side kan bladet ganske givet klare sig på sit derved forøgede oplag.

Høng, den 30. oktober.

ordinær, hvor der var opstillet to lister, idet en liste var dukket op fra „oppositionen“ (det var i Klaksvik-affærens tid). Bestyrelsen blev således: *Agner Ahm Olesen* (formd.), *Keld Danøe*, *Niels Christensen*, *Niels Smed* og *Inge Sørensen*.

27. august. Filmaften med *René Clair*-filmen *14. juli*. En glimrende film, der viser, hvordan pariseren selv ser Paris. Før filmen holdt formanden en kort orientering om talefilmen og *René Clairs* historie. Der var så stor enighed om filmens udmærkethed, at forsøget på en diskussion efter filmen mislykkedes.

17. september læste realskolelærer og forfatter *David Huda* en af sine noveller forfattet på et herligt jydsk. Novellen for-

*Agner Ahm Olesen.*

## Høng-samfundet

I SIDSTE ARSSKRIFT var jeg inde på, at deltagerantallet til elevmøderne var — om ikke absolut — så relativt aftagende. Af flere grunde er det naturligvis kedeligt. Jeg vil knytte nogle bemærkninger hertil ud fra et specielt foreningssynspunkt. Ved elevmødet har foreningen bl. a. sin generalforsamling. Medlemmerne er — af ovennævnte grund — sparsomt repræsenteret ved denne, og det føles af bestyrelsen som et savn, idet det ved en sådan lejlighed var rart med lidt ris eller ros. Ja, men — vil nogle måske sige — det går jo meget godt alt sammen, så kør bare videre! Desværre er det jo sådan,



Ved vintertid i Selchausdal skov.

at i løbet af de to sidste år er det — trods en stræbsom kasserer — gået rent galt med foreningens økonomi (se regnskabet). Det må selvsagt give anledning til overvejelser. Skal årsskriftet lægges om? Skal elevmøderne i Høng og København lægges om? Vedrørende en videregående behandling af disse emner vil jeg henvise til artikler her i årsskriftet, dels af den iorrige kasserer, *Lindsteen*, dels af formanden, *Hans Bagge*.

Elevmødet i år afholdtes d. 3. og 4. september. 25-års jubilarene var som sædvanlig mødt talrigt op. Lørdag aften indledtes med en kort velkomsttale af forstander *Monrad*. Derefter underholdt *Erania*-medlemmer med oplæsning af muntre eller alvorlige fortællinger på jysk, fynsk, sønderjysk og sjællandsk; sidst men ikke mindst var der oplæsning på færøsk og grønlandsk; helt igennem god underholdning.

Under kaffen afholdtes generalforsamlingen. Som dirigent valgtes en af jubilarene, politifuldmægtig *Lund*, Sønderborg. Formanden mindedes først realskolelærer *Sv. Nielsen*, Kalundborg (årgang 1924), i anledning af dennes død; alle rejste sig. Formanden oplyste at årsskriftet havde kostet ca. 2400 kr. Skolen havde ekstraordinært støttet med et tilskud på godt 400 kr., foreningen takker meget herfor; uden dette tilskud kunne årsskriftets standard ikke holdes.

Februarsammenkomsten gav et underskud på 230 kr.; ialt er underskudet på ca. 800 kr. Bestyrelsen vil foreslå at undlade at holde nogen februarsammenkomst næste år; hvis det er muligt, vil årsskriftet blive udsendt lidt tidligere for eventuel bedre at få pengene ind. Bestyrelsen vil ikke foreslå kontingentforhøjelse, men vil gerne opfordre de medlemmer, som er i stand til det, at yde et ekstrakontingent.

Kassereren sluttede sig i sin beretning til formanden og beklagede meget, at ekstra-bidragene de sidste år havde været dalende.

Stud. jur. *Dueholm* (1934) mente, at Officersforeningen var for dyr som festlokale på den måde, at hvis man ikke købte nok, var man ikke velset.

### Driftsregnskab for 1954-55

Indtægter:		Udgifter:	
Kontingenter .....	2663,62	Årsskriftet .....	2437,95
Gaver .....	125,30	Tryksager .....	102,12
Ekstra tilskud fra skolen .....	438,00	Porto .....	357,77
Salg af årsskrift (skolen og „Erania“) .....	436,96	Kontorartikler .....	19,40
Renter .....	13,36	Gaver (bogpræmier) .....	61,00
Underskud .....	247,20	Sammenkomster .....	128,00
		Bestyrelsesmøder .....	18,20
		Kassererens honorar .....	100,00
		Afskrivning på kontingentrestancer .....	600,00
	<u>3924,44</u>		<u>3924,44</u>

### Status ultimo 1954-55

Aktiver:		Passiver:	
Kassebeholdning .....	2,70	Gæld til Sorø Amtstidende .....	960,00
Frimærker .....	24,90	Konto for livsvarige medlemmer ...	400,00
Girokonto .....	4,98	Diverse udgifter .....	100,00
Bankkonto .....	400,00	Kapitalkonti:	
Kontingentrestancer 726 kr. nedskrevet til .....	126,00	Saldo ultimo 53/54: ÷	554,22
	<u>558,58</u>	underskud 54/55 ÷	247,20 ÷
			<u>801,42</u>
			<u>558,58</u>

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

København, den 2. septbr. 1955.  
sign. *Lars Nordskov Nielsen*.

Høng, den 3. septbr. 1955.  
sign. *Jørgen Bruun Jensen*.

På valg var fuldmægtig, cand. jur. *Jens Jørgen Lindsteen* (1939) og sekretær, cand. polit. *Niels Peter Vestergaard* (1945). Lindsteen genvalgtes; i stedet for Vestergaard, som ikke ønskede genvalg, valgtes stud. med. *Jørgen Bruun Jensen* (1954). Suppleanterne d'hr. cand. mag *Folmer Andersen* (1928) og stud. jur. *Niels Borchersen* (1949) genvalgtes. Som revisorer valgtes ekspeditionssekretær, cand. jur. fru *Dagmar Simonsen*, København (1930) samt stud. jur. *Ragnar Dueholm* (1954). Årgangsrepræsentant for 1955 blev *Ellinor Nielsen*.

Ved et bestyrelsesmøde umiddelbart efter generalforsamlingen konstituerede bestyrelsen sig med redaktionssekretær Bagge, Slagelse, som formand. Den hidtidige kasserer mente på grund af først fornylig overstået sygdom ikke at kunne fortsætte som kasserer. Undertegnede fungerer derfor indtil videre som kasserer.

ESMAN ERIKSEN

## Til medlemmerne!

ESMAN ERIKSEN beder i sin beretning (side 44) om, at vi i bestyrelsen får ris eller ros. Jeg er ganske enig med vor fortræffelige kasserer og sekretær. Bestyrelsen er glad for enhver meningstilkendegivelse fra medlemmerne. Også fra dem, som den ikke er enig med! Alt for få møder til den årlige generalforsamling. Endnu færre udtaler sig. Vi lytter derfor gerne efter de røster, som måtte tilhviske os gode råd eller synspunkter om foreningens arbejde. Forud for udsendelsen af dette årsskrift har vi haft den glæde at modtage to breve. De beskæftiger sig faktisk med hele foreningsarbejdets område, og i første omgang vil jeg her på egne vegne fremsætte et par kommentarer. Men først og fremmest beder jeg om, at også andre medlemmer giver deres mening til kende. Kommer der noget frem, er det min hensigt at holde et bestyrelsesmøde for at få gennemdrøftet foreningens opbygning og arbejdsmetode fra a til z, således at bestyrelsen til den kommende generalforsamling kan komme med et oplæg til en debat, som måske da vil munde ud i visse ændringer.

Her er først et indlæg fra et af bestyrelsens medlemmer, vor tidligere kasserer Jens Jørgen Lindsteen. Han skriver:

„Ved Høng-Samfundets generalforsamling bad undertegnede som den ansvarlige og gennem årene mere og mere skuffede arrangør af vintersammenkomsten i København medlemmerne om at fremkomme med en kritik af dette arrangement, som bestyrelsen af økonomiske grunde har besluttet at opgive i 1956, men som eventuelt under andre former påny kunne blive en succes, som det i alt fald var et par gange i „Karnappen“, medens det ikke med den bedste vilje kan siges om de sidste års fester i det mere mondæne lokale på Rådhuspladsen.

Den eneste, som tog ordet, fandt, at festen var arrangeret således, at den imødekom ønskerne fra de ældre medlemmer, for hvem det økonomisk betød mindre, medens adskillige yngre simpelthen måtte blive borte eller i alt fald ikke syntes, de fik valuta for den relativt store udskrivning. Dette synspunkt er vist ikke ualmindeligt, men entreen har dog aldrig andraget over 2 kr., og enhver kunne da købe så meget eller lidt, han eller hun ønskede. Man må ikke fortænke bestyrelsen i, at vi har søgt at give dem, der ønskede det, anledning til at starte med en bid brød og en snaps, idet lejen af lokalet blev lavere, jo højere restauratørens omsætning var. Hvis dette har skabt et følt skel mellem mere og mindre formuende medlemmer, kan det kun beklages, men jeg vil nu betvivle, at den ældre åndsarbejder med forsørgerpligter og stadigt stigende skattebyrder har stort flere penge til disposition for personlige fornøjelser end studenten (det er ialt fald de yngre, der i første række holder forlystelsesindustrien oppe!). Derimod foretrækker han utvivlsomt sammenkomster af en mere stilfærdig karakter — — —

Men er sammenkomsten blevet så stilfærdig, at det skræmmer de seneste årgange bort? Har musikken været for trist? Var det forkert, at vi de sidste år opgav den optræden i pausen, vi før har haft? Eller trykker stilheden, fordi prisen på øl har været for høj? Synes på den anden side nogle, at man får „for lidt med hjem“ ved at gå til et bal, og hvilket kulturelt indslag vil de da foreslå, som lørdag aften kan tage konkurrencen op med teater og film, radio og fjernsyn? Mener man iøvrigt, at denne sammenkomst fremmer eller reducerer deltagelsen i elevfesten i Høng?



Til disse spørgsmål og i det hele taget alle problemer vedrørende dette arrangementsform ville bestyrelsen være taknemlig for at høre, hvad et større publikum end generalforsamlingens få deltagere mener. De, der måtte have noget på hjerte i denne sag, bedes venligst sende et par linier til

J. J. Lindsteen,  
Merianvej 40, Hellerup."

Desuden har vi modtaget et brev fra en af vore flinke og interesserede årgangsrepræsentanter. Han mener, at årsskriftet i sin nuværende form er helt forfejlet. Det sluger for stor en del af vore pengemidler og det til stof, som er tildels uden interesse for medlemmerne. Det bør ikke være så tidsskriftpræget, men samle sig om oplysningerne om gamle elever, foreningsmeddelelser og „Erانيا“. Sker det ikke, frygter han for, at for mange sparer de 5 kr., kontingentet udgør.

Endelig har fru *Esman Eriksen* fremsat det forslag, at årsmødet afholdes i forbindelse med skolekomedien. Medlemmerne fra København kunne så tage af sted i busser og blive „rystet sammen“ på vejen til Høng. Der kunne være et „kulturelt indslag“ om eftermiddagen i form af et foredrag og lignende, og der kunne slutes af med deltagelse i skolekomedie med bal. Jubilarerne burde nok fortsat samles på skolen omkring 1. september, og der kunne da blive lejlighed til at gøre dem til midtpunkt i højere grad, end når de som nu skal være sammen med de øvrige årgange, og der foregår så meget andet.

Jeg vil gerne samle mine bemærkninger om forskellige hovedpunkter, som er berørt i de ovenfor fremsatte udtalelser samt i den beretning, *Esman Eriksen* har skrevet side 44 og 45.

*Økonomien.* Jeg gør opmærksom på, at vi nu på to år har „opsparat“ et underskud på 800 kr. Enhver kan sige sig selv, at foreningens eksistens ganske simpelt er på spil, hvis vi ikke både får standset de årlige underskud og tillige får skaffet de 800 kr., vi mangler. En kontingentforhøjelse er efter min opfattelse udelukket. Den ville virke ligesom de store spiritusafgifter: „Forbruget“, d. v. s. medlemstallet, ville gå ned, og slutresultatet ville ikke blive nogen forbedring af økonomien. Bestyrelsen har vedtaget dels at stryge februarsammenkomsten 1956, som i år kostede os godt 100 kr., dels at man ikke vil ofre mere end 2000 kr. på årsskriftet, og endelig har vi udsendt opfordringer til restanterne om at bringe deres skyld ud af verden og til medlemmerne om at forudindbetale kontingent og helst at give et ekstra bidrag.

*Jeg gentager henstillingen om at give et ekstrakontingent. De, der har tilstrækkelig interesse for foreningens fortsatte beståen, og som mener at kunne få råd til det, anmodes om i år foruden det sædvanlige beløb at sætte sig selv i bidrag med en ekstra femkrone eller tirkone eller mindre eller mere. Vi regner ganske bestemt med, at det ikke skal blive nødvendigt hvert år at gå rundt med hatten, men vi må nødvendigvis have de 800 kr. skaffet tilveje. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at skolen også i år støtter os derigennem, at forstander *Monrad* betalt alt, hvad dette årsskrift koster ud over 2000 kr. Det drejede sig sidste år om over 400 kr. Det bliver næppe mindre i år.*

*Februarsammenkomsten.* I fortsættelse af Lindsteens bemærkninger opfordrer også jeg til at få medlemmernes mening om den at vide. Der bliver, som nævnt, ingen til næste år, men efter min opfattelse bør tanken om en fortsættelse af disse sammenkomster i København absolut ikke skrinlægges. Er tidspunktet galt valgt? Vi holdt dem tidligere i efterårsferien, men flyttede, fordi tilslutningen den gang efterhånden aftog. Skal vi vende tilbage til oktober? Eller er der andre tidspunkter? Stedet er måske uheldigt valgt, men vi kæmper her med den helt fabelagtige vanskelighed, det er, at leje et lokale en lørdag aften i den indre by i København. Kan vi holde sammenkomsten et sted i periferien?

*Årsskriftet.* Her er jeg helt uenig i den fremførte kritik, men hvad mener andre? Jeg tror faktisk, at alt årsskriftets stof har interesse for medlemmerne. Forfatterne er jo skolens lærere og tidligere elever, og de kendes af en større eller mindre del af samtlige medlemmer. Desuden må vi ikke glemme, at det er foreningens og skolens ansigt udadtil, overfor myndigheder og enkeltpersoner, pressen m. m. Der bør derfor være en vis kvalitet. Skolens interesse i det fremgår af de betydelige ekstratilskud, vi får til skriftet.

*Tidspunktet for elevmødet.* Der kan siges både for og imod fru Esman Eriksens forslag. Når elevmøderne i sin tid blev fastlagt til sidste lørdag—søndag i august eller første week-end i september, hænger det sammen med, at den største procentdel af studenterne dengang studerede ved Københavns universitet. Nu drejer det sig kun om ca. en tredjedel, medens en anden tredjedel læser i Aarhus og resten går over i andre erhverv. Det er således ingen livsbetingelse at holde mødet netop på det tidspunkt. På den anden side tror jeg, de fleste vil foretrække, at sammenkomsten afholdes på en tid af året, hvor man kan færdes ude. En del af mødets charme er jo netop at drive i flok ned gennem Høng som i „gamle dage“, i det hele at færdes omkring på de „kendte steder“. Skal *det* hensyn i forgrunden, kan det vist praktisk kun blive, som det er nu. Men hvad mener læserne om forslaget? Vi er meget villige til at ændre både form og tidspunkt, hvis vi kan overbevises om, at det bliver bedre med tilslutningen, end det er nu.

*Jubilarerne.* Vil de hæderkronede 25 års oldinge ikke hellere mødes sammen med yngre årgange? Bryder de sig om at blive eneste midtpunkt?

*De „farlige“ 10 år.* I den forbindelse vil jeg indrømme, at vi nogle gange i bestyrelsen har drøftet muligheden af at samle 10 års jubilarene. Når det hidtil ikke er sket, hænger det sammen med, at vi ikke har kunnet finde et passende tidspunkt. Hvis der skal gøres noget for dem, kan det ikke blive sammen med festen for jubeloldingene. Men hvornår? Kunne *det* mon ikke ske i forbindelse med skolekomedien? Vi er klar over, at tiden omkring de 10 år netop foreningsmæssigt er kritisk, fordi det falder sammen med det tidspunkt, hvor vore medlemmer gifter sig og stifter hjem, går fra kammeratkredsen over i familiekredsen, har store udgifter og — måske — sparer, hvor de kan, altså femkronen til os. Vi vil meget gerne — og skolen vil meget gerne — overveje en sammenkomst for 10 års jubilarene. Hvad mener de årgange, som ligger i dette område?

*Som man ser, er her lagt op til en generaldiskussion om Høng-Samfundet. Vi håber at få mange bidrag. Lindsteen har lovet at samle og bearbejde dem til brug for en drøftelse i bestyrelsen. Kære medlemmer! Fat pennen og skriv til os!*

HANS BAGGE

# Medlemsliste

for Høng-Samfundet den 1. december 1955

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 5<sup>3</sup>, København SV. (Æresmedlem.)  
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.  
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

## Lærere:

Cand. mag. A. Damsgaard, Nyvej 1, Høng.  
Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng.  
Cand. mag. Grethe Drud, Nyvej 12, Høng.  
Adjunkt Inge Humlum, Ribe Katedralskole, Ribe.  
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.  
Adjunkt Paul Nørreslet, Trekanten 61, Næstved.  
Cand. mag. frk. Ellen Pihl, Vestergade 16, Høng.  
Adjunkt, fru I. Sadderup, f. Sørensen, Havepladsvej 86, Fredericia.  
Cand. mag. O. Ørnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

## Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.  
\*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1<sup>4</sup> tv., Kbhvn. V.  
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven st., Jylland.  
\*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).  
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.  
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.  
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,  
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.  
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14<sup>4</sup>, Kbhvn. F.  
Bogholder Georg Nielsen, Lærtingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.  
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Søby.
- 1923 \*Lektor Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.  
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.  
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.  
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26<sup>1</sup>, Århus.  
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.  
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.  
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowsvej 11<sup>3</sup>, Kbhvn. V.
- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.  
Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Ale st., Jylland.

\* Årgangsrepræsentant.

- Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.  
 Redaktør Magnus Knudsen, „Fyns Tidende“, Assens.
- \*Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Nyvej 12 B, Kbhvn. V.  
 Chefredaktør Arne Melgaard, Ved Bellahøj 117, Brh.  
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26+, Århus.  
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Abrinken 49, Virum.  
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.  
 \*Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Kraglundvej 31, Esbjerg.  
 Direktør Aage Henriksen, Femø.  
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.  
 Dyrlæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.  
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.  
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.  
 Lagtingsmand, fuldmægtig, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.  
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Kommunekasserer Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.  
 Sagfører, cand. jur. Manuel Buchwald-Venvig, Hostrups Have 20, København V.  
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.  
 Materielforvalter Anders Sandager Holm, Markleddet 10, Hvidovre.  
 Overbibliotekar Mine Islev, Hørsholm.  
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.  
 Cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.  
 Fru Else Lind, f. Nordgaard, Hurup.  
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.  
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.  
 Læge Lars Viggo Olsen, Bjerget 20, Kalundborg.  
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.  
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.  
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.  
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).  
 \*Revisor H. C. Ulvsager, Kempsvej 1, Rødovre pr. Vanløse.  
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnarck, Danmarks F.N. delegation, New York.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Hans Brogesvej 27, Brabrand.  
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Saksøbing.  
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.  
 Afdelingschef Knud Nyborg Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.  
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.  
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.  
 Residerende kapellan Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.  
 Cand. polit. Toke Jensen, Rosenvængets Sideallé 31, tv., København Ø.  
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.  
 Redaktør Onni Kyster, Rådhusvej 48, Charlottenlund.  
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).  
 \*Aktuar Erik Vig Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.  
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.  
 Amtskontorchef, cand. jur. Karl Mathiassen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.  
 Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.  
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.  
 Civilingeniør Johs. Røvsing, Vedstedvej 5, Valby.  
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjærg Allé 58, Vanløse.
- 1928 Fabrikant, cand. pharm. Henry Agger, Stolpegårdsvej 112, Gentofte.  
 Bibliotekar, cand. mag. Carl Emil Andersen, Frederiksborgg. 27, Mezz., Kbhvn K.

- \*Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Stadion Allé 25, Århus.  
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.  
 Dommerfuldmægtig Kristen Feldborg Frølund, Høng.  
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.  
 Dyrlæge Th. Møller Jensen, Boulevarden 8, Odder.  
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.  
 Fru Kirsten Lauridsen, f. Ruus, Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.  
 Korrespondent, frk. Louisa Laursen, Rørholmsgade 14<sup>4</sup> tv., Kbhvn. K.  
 Læge Jørgen Madsen, Gram.  
 Inspektør A. Raun Petersen, Cypernsvej 27<sup>3</sup>, Kbhvn. S.  
 Fru Valborg Sikjær, f. Czermack Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbhvn. V (livsvarigt medlem).
- Bibliotekar, frk. Else Skern, Grækenlandsvej 12<sup>3</sup>, Kbhvn. S.  
 Amtsligningsinspektør Aksel Vigild, Englandsgade 45, Esbjerg.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Vasevej 68A, Bistrup pr. Birkerød.  
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.  
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.  
 Inspektør O. Møller Christiansen, Læssøegade 17<sup>3</sup>, Odense.  
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.  
 \*Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16<sup>8</sup>, København F.  
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46<sup>2</sup>, Kbhvn. K.  
 Pastor Richard Sørensen, Dyrehavevej 21, Århus.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Dyrehavevej 35, Århus.  
 Fuldmægtig Thorkild Jensen, Emdruphuse 21<sup>2</sup> tv., Kbhvn. Ø.  
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Sortedamsdosseringen 103<sup>2</sup>, Kbhvn. Ø.  
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.  
 Adjunkt Henning Buhl Nielsen, Vardevej 20, Tarm.  
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termine, Caracalles, Rom.  
 Bibliotekar Henning Pedersen, Lundevej 16<sup>1</sup>, Kalundborg.  
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.  
 \*Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12, Kbhvn. K.  
 Dyrlæge Th. Sørensen, Sindal.  
 Fuldmægtig Tyge Sørensen, Ålekistevej 76, Vanløse.  
 Boghandler Karen Vedde, Nykøbing Sj.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.  
 \*Lektor Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.  
 Dyrlæge Poul Toftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.  
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Segelckevej 8, Kbhvn. F.  
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Abakkevej 48<sup>1</sup>, Kbhvn. F.
- 1932 \*Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31A, Lyngby.  
 Pastor Halvdan Knudsen, Vesterdalsvej 4, Fredericia.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, O. Bentzonsvej 29, Århus.  
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.  
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nylandsvej 83<sup>3</sup>, Kbhvn. F.  
 \*Civilingeniør Karsten Munk, Roald Amundsensvej 29, Århus.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.  
 \*Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Gymnastikhøjskolen, Viborg.  
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49<sup>4</sup>, Kbhvn. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Odense.  
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Geelsdalen 33, Virum.  
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Geelsdalen 33, Virum.

- \*Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langå.  
Læge Preben Bender Petersen, Brøndbyøster Torv 21<sup>1</sup> th., Glostrup.
- 1936 Læge Ingrid Andersen, f. Jørgensen, Osted pr. Roskilde.  
Dyrlæge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.  
Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holmegade 51, Ulfborg.  
\*Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Tordenskjoldsgade 34, havehuset, Kbhvn. K.  
Papirhandler Arent P. W. Hertel, Farvergade 7, Næstved.  
Civilingeniør Ejnar Larsen, Pilehøjvej 9, Kgs. Lyngby.  
Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.  
Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Læge Vilh. Colding Jensen, Tingskiftevej 3, Hellerup.  
\*Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.  
Bankkasserer Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.  
Sekretær, cand. polit. Peter Madsen, Søborg Torv 4<sup>1</sup>, Søborg.  
Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.  
Fru Grethe Schønning, Lundtofteparken 25<sup>2</sup>, Lyngby.  
Sagfører K. West, Hovedgaden 52, Farum.
- 1938 Landinspektør B. Jarly, Finlandsvej 4, Herning.  
\*Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.  
Professor i Dansk, Knud Mogensen, University of California, Los Angeles.
- 1939 Sognepræst Orla Christiansen, Brøndbyøster pr. Glostrup.  
Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederiksdalsvej 78D, Virum pr. Lyngby.  
Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.  
Adjunkt, cand. mag. Poul Højvert, Toftøjevej 15, Vanløse.  
Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.  
Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., Kbhvn. S.  
Folmer Stig Lauritzen, Frederiksborgvej 8, Farum.  
\*Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.  
Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.  
Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.  
Fru Agnete Bundgård, f. Andersen, Tagensvej 55<sup>4</sup> tv., Kbhvn. N.V.  
Sagfører, cand. jur. Ove Hansen, Veras Allé 17A, Vanløse.  
Brandinspektør, cand. polyt. Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.  
Gdr. Hans Hansen Larsen, c/o prof. Hansen Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.  
Bogholder Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.  
Stenograf Karen Randing, Lauravej 28<sup>2</sup>, Valby.  
Programsekretær Palle Thor-Petersen, Malmbergsvej 145, Holte.  
Direktør Byrge Trolle Sørensen, Rosenstandsvej 12, Charlottenlund.  
Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9<sup>4</sup>, Kbhvn. K.
- 1942 Dr. med. vetr. Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15<sup>1</sup> th., Glostrup.  
Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterno Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,  
British East Africa.  
Læge Jørgen Bundgaard, Sct. Josephs Hospital, Kbhvn. N.  
Stud. theol. Gerner Christensen, Nyelandsvej 6<sup>3</sup>, Kbhvn. F.  
\*Ingeniør Svend Clemen Christensen, Sadolinsgade 110<sup>1</sup>, Odense.  
Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.  
Dyrlæge Kaj Dyhr, Langelund pr. Filskov.  
Dyrlæge Aage Hansen, Fensmarksvej 12, Næstved.  
Forstassistent Laurits Hansen, Skovvej 20, Svendborg.  
Fabrikør Bent Kirkegaard, Tingsryd, Box 65, Sverige.

Mr. Ernst Køhler, 3. Davey Av. R.R.I. York Mills, Ontario, Canada.  
 Sekretær, cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Dronningens Tværgade 33<sup>3</sup>, Kbhvn. K.  
 Civilingeniør Frands Olsen, Brøndbyøster Torv 84<sup>4</sup> th., Glostrup.  
 Redaktør, fru Inger Bruhn Petersen, Sorø Amtstidende, Slagelse.  
 Overassistent, cand. jur. H. J. Søltøft, Kaplevej 64, Virum.

- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht, Æbeløgade 24, Bogense.  
 Læge Carl Krebs, Radiumstationen, Århus.  
 Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18<sup>1</sup>, Kbhvn. K.  
 Kommuelærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B<sup>1</sup> th., Kbhvn. K.  
 Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.  
 Exam. pharm. Annalise Nielsen, Algade 36, Nykøbing S.  
 Pastor Thorvald Nielsen, Føllenslev.  
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.  
 \*Realskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.  
 Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Materialeforvalter Svend Aage Brander, Kalkager 12<sup>1</sup> th., Hvidovre, Valby.  
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olstræde 1, Roskilde.  
 Journalist Dan O. Larsen, Fuglegårdsvej 35<sup>1</sup>, Gentofte.  
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.  
 Tandlæge Flemming Linde, Hirtshals.  
 \*Statsaut. varemægler Peter Næsvang, Valbyvej 5, Slagelse.  
 Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.  
 Flyverløjtnant Arne V. Rasmussen, Gammel Kirkevej 10, Kastrup.  
 Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granhøjgård, Birkerød.  
 Tandlæge Niels Hedager Sørensen, Folketandvården, Krylbo, Sverige.
- 1945 Fru Jytte Blomsterberg, f. Schaltz, Kastrupvej 330<sup>2</sup>, Kastrup.  
 Fru Åse Buch, f. Andersen, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.  
 Cand. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.  
 Aage Berg Christensen, Fjeltstervang, Kibæk.  
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Hans Ove Jensen, Hovedgaden 33, Høng.  
 Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byhøjen 24 st., Vanløse.  
 Journalist Henning Kristensen, „Berlingske Tidende“, Kbhvn. K.  
 Driftsleder Jørgen Kristensen, Møllegården, Høng.  
 Kaptajnløjtnant Asger Milholt, Bistruplund 9, Birkerød.  
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.  
 Sagførerfuldm., cand. jur. Poul Gyde Poulsen, Voldgade 20, Horsens.  
 Prokurist Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.  
 Fru Lilian Karlskov Vestergård, f. Poulsen, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.  
 \*Sekretær, cand. polit. Niels Peter Vestergård, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
- 1946 \*Cand. jur. Reiner Bønløkke Andersen, Østbanetorv 6, Århus.  
 Vognmand Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.  
 Cand. mag. Knud Hansen, Kronprinsensgade 4<sup>3</sup>, Kbhvn. K.  
 Højskolelærer Harald Boye Jensen, Vestbirk Højskole, Vestbirk.  
 Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Skovvej, Ballerup.  
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegårdsvej 23, Gentofte.  
 Fru Tove Elise Kristensen, Rundgården 14, Søborg.  
 Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.  
 Bibliotekar Kirstine Eriksen, f. Larsen, Hjertebrovej 30, Haderslev.  
 Fabrikssingeniør Ove Madsen, Platanvej 17, Roskilde.  
 Seminarieelev frk. Vera Rasmussen, Strandgade 4, Hårby.  
 Revisorassistent, stud. merc. Betty Sørensen, Grundtvigsvej 1, 3. sal, Kbh. V.
- 1947 Lærer Julius Bidstrup, Østed fri- og efterskole, Roskilde.  
 Fru Rita Engbirk, f. Dyrh, Agertoften 22, Gentofte.  
 Seminarieelev Erling Grinder, Margrethevej 1, Rungsted Kyst.

Revisor Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15<sup>1</sup>, Århus.  
Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.  
Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, c/o Christiani og Nielsen, Rommy house,  
Tufton Street, London S. W.

\*Fuldmægtig, cand. oecon. Aage Jensen, Randersvej 73, Århus.  
Cand. pharm. Erik Højbye Jensen, Knapstrupvej, Brønshøj.  
Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.  
Stud. polit. Vilmar Joensen, Limfjordsvej 40<sup>2</sup>, Kbhvn. F.  
Frk. Bodil Valentin Jørgensen, Holsteinsgade 26<sup>5</sup>, Kbhvn. Ø.  
Restauratør, frk. Ulla Kiilsgaard, „Kjøbinghus“, Ærøskøbing.  
Stud. mag. Gunnar Larsen, Bunderød, Faxe.  
Stud. med. Jørgen Larsen, Smakkegårdsvej 149, Gentofte.  
Redaktionssekretær Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.  
Tandlæge Bjørn Mømsen, Brogården 6, Horsens.  
Arkitekt Birger Nordsted-Jørgensen, Ribegade 8, Kbhvn. Ø.  
Lærerinde Birgit Odgaard, Nørrevold 28A<sup>3</sup>, Kbhvn. K.  
Lærerinde Asta Fog Madsen, f. Pedersen, Karlby skole pr. Hornslet.  
Lærer Jørgen Greve Pedersen, Ørslev pr. Vordingborg.  
Fru Kristine Thusholt Petersen, Herninggade 13<sup>2</sup> tv., Kbhvn. Ø.  
Premierløjtnant Mogens Wester, Dragonkasernen, Holstebro.  
Stud. mag. Torben Østerlund, Ågård.

- 1948 Trafikassistent i S.A.S. Gert Andersen, Amager Landevej 108<sup>1</sup>, Kbhvn. S.  
Birgit Arevad, Strandby skole, Haarby.  
Stud. med. Werner Blomhøj, Hovedgaden, Høng.  
Premierløjtnant Henrik T. Berg, c/o skotøjshandler A. Berg, Nørregade, Holsted.  
Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Adolfsvej 3<sup>2</sup> th., Gentofte.  
Laboratorieassistent Anna Ølgaard Christensen, Strelev, Ølgod.  
Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.  
Lærer Kurt Guldbæk Hansen, Ulrikkenborg Allé 21<sup>2</sup>, Kgs. Lyngby.  
Civilingeniør Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.  
Underassistent Inger Jensen, Almegade 12, Kalundborg.  
Stud. med. Poul Erik Jensen, Degnemoseallé 29 B<sup>2</sup>, Brønshøj.  
Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.  
Stud. oecon. H. Chr. Kolstrup, Gustav Wieds vej 35, Århus.  
Fru Ivy Lund, f. Frederiksen, Asylgade 4, Roskilde.  
Lærerinde, frk. Else Lykkeskov, Stenløse centralskole, Stenløse.  
Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.  
Stud. mag. Knud Kousgaard Nielsen, Fasanhaven 29, Gentofte.  
Landbrugsl., cand. agro. Kristian Nielsen, Høng Landbrugsskole, Høng.  
\*Fuldm. M. Sandbjerg Nielsen, Forsikringss. „Hafnia“, Holmens Kanal 9, Kbhvn.  
Frugtavler Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.  
Stud. jur. Gorm Petersen, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 32, Kbhvn. Ø.  
Journalist Gunnar Petersen, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.  
Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Åboulevarden 11<sup>4</sup>, Kbhvn. V.  
Løjtnant, civilingeniør H. W. Rasmussen, Storebælts marinedistrikt, Korsør.  
Tryllekunstner Jørgen Samson, Svinninge (p. t. Cypern, evt. Tyrkiet).
- 1949 Stud. theol. (Århus) Kaj V. Andersen, Skolegade 33 st., Nyk. F.  
Lærer Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.  
Stud. polit. Hans Bittmann, Jacobys Allé 21, Kbhvn. V.  
\*Stud. jur. Niels Borchersen, Willemoesgade 28, Kbhvn. Ø.  
Tandlæge Hans Erik Dahl, Smakkegårdsvej 145<sup>2</sup>, Gentofte.  
Stud. mag. Arne Dinesen, Kastanjevej 15, Holte.  
Bibliotekar Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.  
Civiling. Aage Hansen, Gl. Kongevej 115<sup>4</sup> th., Kbhvn. V.



Forpagter Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudme.  
 Oversergent Aage Møller Jensen, Tværvej 81, Virum.  
 Stud. med. Jørgen Lejrstofte Jensen, Næstvedgade 29<sup>2</sup>, Kbhvn. Ø.  
 Stud. jur. Henning Jespersen, Ryesgade 73A<sup>5</sup>, Kbhvn. Ø.  
 Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.  
 Lærer Niels Gunnar Kristensen, Vester Løve, Høng.  
 Bibliotekar Børge Bruunsgaard Kristiansen, Skals.  
 Løjtnant Niels Øve Lundby, Bådsmandsstrædes Kaserne, Kbhvn. K.  
 Korrespondent Lillian Lück, Vilhelm Pedersens fabrik, Høng.  
 Fru Grethe Sandbjerg Nielsen.  
 Stud. med. Frede Sander Petersen, Nyrup.  
 Oversergent Jens Stenner, c/o vognmand Stenner, Vindeby, Tåsinge.  
 Fysioterapeut Kirsten Stærmosé, Sortedamsdoseringen 63 A, Kbhvn. N.  
 Konservatorieelev Ellen Stubbe Teglbjerg, Collegiet, Kristianiagade 12A, Kbhvn. Ø.

- 1950 Assistent Jørgen Valdemar Andersen, Ved Østerbjerg 13, Glostrup.  
 Stud. theol. Knud Belling, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.  
 \*Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 30, Kbhvn. Ø.
- Repræsentant Eigil Erland Christensen, Skovvejen 22, Slagelse (p. t. soldat).  
 Arbejdsmand Henning Thomsen Eskildsen, Slagelsevej, Gørlev.  
 Kontorist Erling Fritzen, Nørrebrogade 34 A<sup>3</sup> tv., Kbhvn. N.  
 Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.  
 Stud. polyt. Gunnar Hemmingsen, Studentergården, Tagensvej, Kbhvn. N.  
 Stud. mag. Aage Gunnar Jensen, Rengensen, St. Kannikestræde, Kbhvn. K.  
 Lærer Frede Jørgensen, Karupsminde, Føvling.  
 Seminarieelev Hans Chr. Jørgensen, Haslev Seminarium, Haslev.  
 Eva Mejlholm Nielsen, Nordbanevej 13<sup>2</sup>, Skive.  
 Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Såby.  
 Arkitektelelev Ole Olesen, Voer, Ørslev.  
 Stud. jur. Jørgen Rudbeck, Havneallé 12, Horsens.  
 Stud. mag. Erik Sørensen, Stouby.
- 1951 Korrespondent fru Anne Grethe Andersen, Odinsparken, Høng.  
 Korrespondent fru Margrethe Andersen, f. Nielsen, Blykobbevej 3, Rønne.  
 Fændrik Thorkild Andersen, Blykobbevej 3, Rønne.  
 Laboratorieass. fru Bodil Christensen, f. Eagger, Skovvejen 22, Slagelse.  
 Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. C., Moeskær pr. Ugelhuse.  
 Kontorist Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.  
 Stud. med. (Århus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.  
 Oversergent Poul Anker Hegaard Hansen, Hærens Officersskole B IV, Kbhvn. F.  
 Faglærer Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Tordenskjoldsgade 17<sup>4</sup>, Kbhvn. K.  
 Hjalgrim Hilduberg, Jóanes Patursons göta, Thorshavn.  
 \*Kadet Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.  
 Stud. med. (Århus) Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Møllerg., Flauenskjold.  
 Karl Aage Jørgensen, c/o gdr. Rasmus Jørgensen, Hyllested, Djld.  
 Stud. mag. Peter William Kietz, Nørregade 13, Varde.  
 Stud. med. Laurits Julius Larsen, Tagensvej 100<sup>2</sup>, Kbhvn. N.  
 Sektionsleder Knud Skov Madsen, Bernstorff slot, Gentofte (p. t. soldat).  
 Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.  
 Lærerinde Ruth Olufsson, Kildebrønde Centralskole, Taastrup.  
 Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, gdr. S. J. P., Fly pr. Skive.  
 Lærervikar Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.  
 Fru Esther Øverli, f. Fog Pedersen, Ved Bellahøj 6<sup>8</sup> D th., Brønshøj.  
 Stud. polyt. Robert Poulsen, Egebæksvej 1 C, Kbhvn. Ø.

Eksam. pharm. Eigil Rechnagel, apoteker C. C. R., Brørup.  
Faglærerkursist Lendis Edelwei Sørensen, købmand, malerm. C. Friis-S., Humble.  
Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Andelsmejeriet „Brokilde“, Svinninge.

- 1952 Fagkursist Carsten Andersen, Samsøgade 8<sup>1</sup> th., Kbhvn. Ø.  
Forststuderende Erik Borsholm Andersen, H. C. Ørstedesvej 15<sup>3</sup>, Kbhvn. V.  
Korrespondent Margit Bach Andersen, skotøjshandler A., Ryomgaard.  
Kontorist Peter Andersen, Ulkestrup pr. Mørkøv.  
Lars Bryld, Fyrrevej 31, Nærum.  
Lærervikar Hans Christensen, Solskrænten 56, Kbhvn., Valby.  
Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.  
Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.  
Sergent Jørgen Essemann, Fredericiavej 32, Vejle.  
Stud. med. Hans Haagen, Dommerboligen, Hjørring.  
Stud. polyt. Arne Hansen, Gierslev Møllegård, Løve.  
Korrespondent Else Hansen, Hillerødgade 75<sup>1</sup>, Kbhvn. N.  
\*Stud. med. Poul Jacobsen, gdr. Chr. J. Jacobsen, Harndrup.  
Assistent Jørgen Finding Jensen, Frederiksgade 12, Slagelse (p. t. på Handlshøjsk.).  
Stud. odont. Ulla Tarp Jensen, Redet, Dybvad.  
Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.  
Stenograf Ellen Lisa Larsen, Sortedamsdoss. 95 B<sup>1</sup>, Kbhvn. N.  
Stud. jur. H. H. Gøttge Larsen, Hotellet, Holsted.  
Stud. odont. Inge Madsen, Håndkøbsudsalget, Høng.  
Stud. med. Tove Nielsen, Vørslev.  
Inge Odgård, Tersløse, Dianalund.  
Jens Færch Olsen, Havbo, Aalbæk.  
Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse.  
Stud. polyt. Svend Erik Pedersen, Kalundborgvej 190, Holbæk.  
Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.  
Stud. mag. Benthe Skytte, Bjørnegården, Dalby, Fyn.  
Klæng Kallestrup Sørensen, Hevring, Ørsted.  
Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Studentergården, Tagensvej 15, Kbhvn. N.  
Lærervikar Jette Toft, „Shell“, Hjørring.  
Korrespondent Kirsten Zobbe, Algade 36, Gørlev.  
Sergent Jørgen Houghton Larsen, Møllebrøndstræde 12, Stege.
- 1953 Jytte Øster Ambosius, Roskildevej 282 B, Valby.  
Stud. jur. Bent Keld Andersen, c/o gdr. Aa. A., Ud Stolpe, Saks København.  
Stud. med. vetr. Mette Eichild Andersen, Hovedgaden, Høng.  
Sergent Flemming Skou Frederiksen, c/o frisør N. E. F., Snebjerg pr. Herning.  
Holger Laurids Hansen, c/o gdr. H. J. H., Kværs Østermark pr. Tirsbøl.  
Stud. polyt. Jørgen Jørgensen Høgh, gdr. O. J. H., Holme pr. Æbeltoft.  
Stud. polyt. Vagnar Høgni Jacobsen, Vennemindevej 72<sup>1</sup> tv., Kbhvn. Ø.  
Seminarieelev Knud Jørgen Jakobsen, Haslev Seminarium, Haslev.  
Magda Balle Jensen, c/o gdr. M. J., Eisingholm, Vinderup.  
Stud. med. Rita Beck Jensen, Gormsgade 106, Esbjerg.  
Sergent Jesper Thomsen Korsholm, c/o gdr. J. P. K., Holmgård pr. Grønbjerg.  
Børnehavelærerinde, fru Karen Margrethe Sørensen, f. Nørby, Suomisvej 8<sup>1</sup>,  
Kbhvn. V.  
Stud. med. Ib Olsen, Sorterup skole pr. Slagelse.  
Sergent Bent Guldberg Pedersen, forpagter E. H. P., Tjønrelunde pr. Ruds Vedby.  
Stud. polyt. Henny Tang Pedersen, Roskildevej 282 B, Valby.  
Sergent Ralph Stephan Piper, Tårnholm, Korsør.  
Flyvermath Arne Reiff, Flyverdetachmentet, Stensved.  
Stud. jur. Bent Arne Rudbæk, Nybrovej 131, Lyngby.

- \*Stud. polyt. Hans Bruun Thomsen, Njalsgade 49<sup>2</sup> tv., Kbhvn. S.  
 Stud. med. Erik Jacob Wester, Køkkenhøjgård, Døjringe.  
 Seminarieelev Rasmus Laurids Vestergård, Drewsensvej 14, Silkeborg.
- 1954 Stud. odont. Ole Bastholm, c/o skolelæge, dr. med. B., Klokketøbergade 19, Slg.  
 Stud. med. Bodil Belling, Kirke Helsinge, Gørlev.  
 Stud. polyt. Palle Christensen, Vanløse skole, Nyrup.  
 Stud. theol. Børge Christiansen, Skelskørvej 58, Slagelse.  
 \*Stud. jur. Ragner Dueholm Christensen, Tvørup pr. Thisted.  
 Arkitektstud. Knud Klinte Eriksen, Humble, Langeland.  
 Seminarieelev Signe Elise Frederiksen, Vestergade 11, Høng.  
 Stud. jur. Ove Fjerring, Skelskørvej 2, Slagelse.  
 Inge Lizzie Frost, Radsted pr. Sakskøbing.  
 Stud. med. (Århus) Carsten Dilling Hansen, Sønderstrup pr. Kirke Eskildstrup.  
 Korrespondentelev Grethe Hansen, Sorøvej, Ruds Vedby (Handelshøjsk., Kbhvn.)  
 Stud. odont. Carsten Holten Ingerslev, Gørlev.  
 Seminarieelev Birthe Ahlmann Jensen, fru Andersen, Nordborggade 34, Århus.  
 Stud. med. Jørgen Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.  
 Stud. polyt. (adg.) Leivur Johannesen, Skåle, Færøerne.  
 Hans Krog, Nørregård Sandholt, Lyndelse pr. Højrup (soldat).  
 Stud. med. Hartvig Victor Larsen, Holme, Æbeltoft.  
 Seminarieelev Birgitte Madsen, Rentier Nissen, Vestergade 16, Haslev.  
 Sygeplejeelev Inger Geisler Møller, Box 70, Sct. Josephs hospital, Griffenfeldts-  
 gade 40, Kbhvn. V.
- Stud. theol. Jens Peder Møller, Hørdum.  
 Landmand Bent Skovdal Nielsen, Uve pr. Farre (soldat).  
 Stud. odont. Niels Toft Nørgård, Hirtshalsvej 15, Hjørring.  
 Lærervikar Arne Olsen, Marke pr. Mørkøv.  
 Bent Martin Pedersen, Svallerup mark, Kalundborg.  
 Jørgen Petersen, Mg. 22602 Petersen, 4. Telegrafbataillons Parkkomp., Høvelte  
 Telegrafkasernen, Høvelte.
- Salgschef Hugo Rasmussen, Grønnegade 40, Herning.  
 Stud. med. Kurt Rasmussen, Hestehaven 5, Kalundborg.  
 Landinspektørstud. Keld Sidenius, Ørslevvester, Ringsted.  
 Manufakturhandler Bent Storm Sørensen, Fjerritslev.  
 Stud. med. Erik Mejlhede Sørensen, Hjørring.  
 Sven Quist, Lyø pr. Fåborg (soldat).
- 1955 Askovelev Else Marie Andersen, Ulstrup skole, Gørlev S.  
 Detlef Franz Behrendes, Nørregade 10, Højer.  
 Per Kaj Dyhr, Torup, Dyssekilde (soldat).  
 Stud. jur. Erik Eriksen, Druelund, Nordborg, Als.  
 Husassistent Anne-Lise Fischer-Rasmussen, Raunstrup hovedgård, Herlufmagle (p.t.  
 England).
- Sergentelev Steffen Egede Glahn, Stengården, Viskinge.  
 Carsten Emil Hansen, Hasselholt, Vinderup (soldat).  
 Stud. merc. Svend Bjerrum Hansen, Indre Bjerrum, Ribe.  
 Ekspedient Poul Ebbe Rostgård Hansen, Slagelsevej 49, Lille Næstved.  
 Hanna Helledi, Thise, Manna.  
 Grevinde Gisela Knuth, f. Ahlefeldt-Laurvig, Nørrebrogade 3, Kbhvn. N.  
 Sigrid Kristensen, Skolen, Lunde J.  
 Arne Reinau Larsen, Slagelsevej, Høng (soldat).  
 Korrespondent-elev Tove Madsen, Håndkøbsudsalg, Hovedgaden, Høng.  
 Anders Bøgelund Nielsen, Møllevej, Høng (adgangskursus).  
 \*Stud. jur. Ellinor Nielsen, Hvilehøjgård, Ugelstrup, Kirke Såby.  
 Lærervikar Eli Thorsøe Nielsen, Nørreallé 23, Herning.  
 Seminarieelev Viggo Thomsen Nielsen, Haderslev Seminarium, Haderslev.

Anna Raunkjær Petersen, Ounbøl Østergård, Sig.  
Knud Raunkjær Petersen, Ounbøl Østergård, Sig (soldat).  
Henning Pugdahl, Ny Allégade 14, Haderslev (soldat).  
Stud. jur. Mette Rumler, Boulevarden 7, Vordingborg.  
Sergentelev Johan Peter Steenstrup, Bakkekammen 16, Holbæk (marinen).  
Stud. mag. Connie Truelsen, pension Akselhus, Stationsvej, Slagelse.  
Korrespondentelev Signe Ulsøe, Hesselho, Tofterup.

*Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.*



## Meddelelser

*Oplag:* 700 eksemplarer.

*Vignetterne* er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

*Redaktionen:* Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, redaktionssekretær Hans Bagge og stud. art. Agner Åhm Olesen.

*Elevmøde:* Hvis andet ikke meddeles pr. brevkort lørdag 1. og søndag 2. september 1956.

*Sammenkomst* i København afholdes ikke i 1956.

*Generalforsamling:* Søndag den 2. september 1956 på skolen.

*Kontingent:* 5 kr. årlig. Benyt vedlagte girokort. Giro 65046, NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. februar 1956, opkræves pr. post.

*Formand:* Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 6, Slagelse. Telf. 1354 (kont.) og 2202 (privat).

*Kasserer:* og *sekretær:* Cand. mag. Esmann Eriksen, Lindevej 3, Høng. Telefon 156.

*Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!*

*Husk at melde adresseforandring til kassereren eller skolen.*